

ИСЛЯМЪТ

И

ХРИСТИЯНСТВОТО

Хюсеин Хилми Ъшък

СЪДЪРЖАНИЕ

<u>СЪДЪРЖАНИЕ</u>	2
<u>ПРЕДИСЛОВИЕ</u>	3
<u>ВЯРА В СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА АЛЛАХУ ТЕАЛЯ</u>	4
<u>ПРОРОЦИ, РЕЛИГИИ, КНИГИ</u>	8
<u>КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН</u>	46

ПРЕДИСЛОВИЕ

Започваме да пишем книгата **“Ислямът и християнството”** с името на Аллāху теāлā. Хвала на Аллāху теāлā и нека добри молитви от нас бъдат за Неговия любим пророк Мухаммед (*алейхисселām/мир нему*) и за неговите близки роднини и сподвижници!

Аллāху теāлā е създал от нищото всички живи и неживи същества. Той е единственият Творец. Проявява изключителна милост към хората и затова създава и изпраща всичко, от което се нуждаят те, за да бъдат щастливи и в този, и в отвъдния свят. Тези неща се наричат **блага** (благословии). Като най-голяма и ценна благословия сред безкрайните Му такива е това, че Той е разграничил правилния път, водещ до щастие, от грешния път, който е причина за неприятности и изгърпяване на болки. Той е заповядал винаги да се върши добро, да се работи и да се помага на всички. Оповестил е (посредством пророци), че ще съживи хората, след като умрат; че ще ги съди; че повярвалите и вършилите добри дела ще живеят безкрайно в Рая сред удоволствия и че онези, които отричат пророците (*алейхимуссалевāту веттеслāmāt*), ще останат в безкрайните мъчения и болки на Ада. Ето, ние започваме да пишем тази книга, споменавайки името и разчитайки на помощта на Великия Аллах. Освен това приемаме като почетно задължение да изразим нашата благодарност и любов към високопоставените хора, наречени пророци, и към най-високопоставения сред тях – последния пророк Мухаммед (*алейхисселām*). Аллāху теāлā е избрал пророците като посредници и вестноосци, за да разкрие чрез тях пътя към щастието и спокойствието на хората.

Тази книга е написана с цел да бъде “ключ” за онези наши братя мюсюлмани, които не знаят как се е разпространила ислямската религия, както и за хората от други религии, желаещи да се запознаят с основите на исляма. Ислямът е най-новата и най-съвършена сред съществуващите по света религии, която се основава на много хуманни и логични закони. В тази книга, без да се навлиза в подробности, е представена информация за основите на исляма и е направено сравнение с другите религии. По възможно най-кратък и ясен начин е отговорено на критиките на противниците на исляма. Разяснени са и знания, които човек е необходимо да знае, за да бъде добър мюсюлманин.

Съветваме читателите, които искат да се запознаят с ценните произведения на ислямските учени (*рахиме-хумуллāху теāлā*), (след като изучат знанията в тази част) да прочетат нашите книги, издавани на различни езици от истанбулското книгоиздателство **“Хакйкат Китāбеви”**. Имената им са изредени в края на някои от книгите ни.

Прочетете **“Ислямът и християнството”** бавно, размишлявайки върху съдържанието! Насърчавайте и другите да четат! Невежите не могат да станат добри мюсюлмани. Факт е, че човек не би могъл да не се отдаде на исляма с цяло сърце, когато научи за същността му. Вие, читателите, също (след като прочетете тази книга) по-ясно ще проумеете колко възвишена, свещена, логична и съвършена религия е ислямът, и с цяло сърце и душа ще започнете да го следвате, за да постигнете спасение и покой в двата свята.

ВЯРА В СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА АЛЛАХУ ТЕАЛЯ

Човек още от дете започва да проучва от къде са дошли и как са се появили нещата около него. Докато расте, той осъзнава и се изумява на това какъв голям шедьовър е земята, на която живее. А когато завърши висше образование, неговото учудване се превръща във възхищение, започвайки да изучава тънкостите в създанията около нас. Какво голямо чудо е, че хората могат да живеят, благодарение само на гравитационната сила, върху кръгла сфера с леко сплеснати полюси. Тя е пълна с огън и сама се върти в пространството с голяма скорост. И колко изумителна е силата, от която планините, скалите, моретата, живите същества и растенията (около нас) се появяват, развиват и разкриват многобройни свойства. Част от животните ходят по земята, други летят във въздуха, а трети живеят във водата. Слънцето произвежда най-голямата топлина, която може да си представим. То влияе върху развитието на растенията и води до химични промени в някои от тях. Така става причина за появата на брашното, захарта и на още какви ли не вещества. Въпреки това, земята е само едно малко творение във Вселената. Слънчевата система, която се състои от планети, въртящи се около Слънцето, и към която принадлежи и нашата Земя, е една от безбройните системи в рамките на Вселената. Да дадем малък пример, за да обясним огромната сила и мощ в космоса. Последният невероятен източник на енергия (получен от човека) е атомната енергия. Тя се отделя при разпадане или съединяване на атоми. Ако се сравни обаче, ще се види, че енергията, освободена при големите земни трусове, е по-голяма от енергията на десетки хиляди атомни бомби, които хората смятат за “най-големи източници на енергия”.

Човек дори не осъзнава колко изумителна фабрика и лаборатория е собственото му тяло. В действителност дишането, само по себе си, е невероятно химично събитие. Кислородът, поет от въздуха, изгаря хранителните вещества в тялото и се изкарва от него под формата на въглероден диоксид.

Храносмилателната ни система е като промишлено предприятие. Хранителните вещества и течностите, които приемаме през устата, се

раздробяват и смилат в стомаха и червата. Частта, полезна за тялото, се прецежда през тънките черва и се прелива в кръвта, а утайката се изхвърля. Този необикновен процес се извършва (с голяма прецизност) непрекъснато и автоматично, при което тялото работи като завод.

Човешкото тяло съдържа системи, които произвеждат различни видове вещества с много сложни формули и системи, които осъществяват различни химични реакции. Някои правят анализ, други лекуват, трети пречистват, четвърти унищожават отрови и лекуват рани, а пети прецеждат различни вещества и дават енергия. Освен тях съдържа и безупречна мрежа за електроенергия, манивелна система, електронен компютър, система за алармиране, за поемане на светлина и звук, за осъществяване на напрежение, за регулиране, както и система за борба срещу микроорганизми и тяхното унищожаване. А сърцето е изумителна и непрестанно работеща помпа. Преди време европейците са казвали, че: “Човешкото тяло се състои от много вода, малко калций, малко фосфор и малко органични и неорганични вещества. Ето защо човешкото тяло струва пет – десет лири.” Но днешните изчисления в американските университети показват, че различните ценни хормони и ензими, и множеството органични вещества, които човешкото тяло произвежда непрекъснато, са на стойност (най-малко) милиони долари. Както казва един американски професор: “Ако бяхме опитали да направим система, която да произвежда такива ценни вещества – автоматично и в определен ред – всички пари на света нямаше да стигнат за финансиране на това начинание.” Наред с тези материални съвършенства, човек притежава и много невероятни нематериални (духовни) сили, като разбиране, мислене, наизустяване, спомняне, отсъждане, вземане на решения и обичане. Невъзможно е човек да оцени стойността на тези сили. Това означава, че човек има душа, редом с тялото му. Последното умира, но душата остава.

Ако погледнем с внимание към света на животните, безкрайната мощ на Аллāху теāлā съвсем ще ни изуми. Някои живи същества са толкова малки, че могат да се видят само под микроскоп. За да бъдат видени някои обаче (например за изследване на вирусите) е нужен електронен ултрамикроскоп, който увеличава един милион пъти.

Количеството изкуствена коприна, произвеждана от най-големите фабрики, и то с различни машини, е далеч под тази на малката копринена буба. Ако увеличим миниатюрната цикада до размера на уредите за възпроизвеждане на звук, (според деликатни изчисления) възпроизведеният шум ще разбие стъклата и събори стените! По същия начин, ако една светулка се увеличи до размера на голяма улична лампа, животното ще освети цяла улица, сякаш е ден. Възможно ли е да не се изпитва възхищение пред такива съвършени и невероятни произведения? Те не са ли достатъчни да разкрият съществу-

ването, величието, великолепието и силата на Аллāху теāлā? Следователно тази Вселена, от която ние виждаме само една много малка част, си има Създател с твърде невероятна сила. Тя не би могла да се проумее с нашите умове. Този Създател не се променя и съществува винаги. Ето този създател е Аллāху теāлā. Първата основа на исляма е вярата в Аллāху теāлā и Неговите качества.

Когато гледаме наоколо и четем книги по история, ние виждаме как някои неща (тела, обекти) изчезват и се появяват други. Нашите предци (предишните народи), техните сгради и градове са изчезнали и след нас ще продължат да се появяват други. Според научните ни познания, има сили, които причиняват тези огромни промени. Невярващите в Аллāху теāлā казват: *“Тези неща ги прави природата. Всичко е създадено от природните сили.”* Ние ги питаме: “Силите на природата ли събират частите на колата? Да не би те да са дошли на едно място като купчина смет, която е събрана от течащата вода и вълните? Природните сили ли задвижват колата?” При този въпрос невярващите в Аллāху теāлā няма ли да ни се разсмеят и кажат: “Може ли такова нещо? Колата е произведение на изкуството. Изградена е от много хора, които са работили заедно и усърдно. В процеса на работата са използвали своя разум, правила са изчисления и планове. Колата се управлява от шофьор, който я кара внимателно, ползва ума си и се подчинява на правилата на движение по пътищата.” Подобно на това, всяко създание в природата е произведение на изкуството. Едно листо от дърво е като паразителна фабрика. Песъчинката или живата клетка са изложба на изящни изкуства, които днешната наука проумява в много малка степен. Това, с което се хвалим днес и наричаме “научни открития” и “научни успехи”, всъщност е “виждане” и “копиране” на някои от тези изящни изкуства в природата. Дори английският лекар Дарвин, когото противниците на исляма изтъкват като свой лидер, е казал: “Всеки път, когато мисля за структурата на окото, сякаш ще се побъркам от учуда.” Възможно ли е човек, който не приема, че колата може да се появи случайно от силите на природата, да каже, че Вселената – която от край до край е дело на изкуството – е създадена от природата? Разбира се, че не може да каже това. Нима не ще осъзнае, че е създадена? Не е ли невежество и глупост да се твърди, че: *“Природата е създала... Случайно е станало.”*

Невежи и в противоречие с научните познания са думите на онези, които твърдят, че всички тези безброй същества (сътворени от Аллāху теāлā в такъв ред и такава хармония) са възникнали случайно. Сега нека да приведем пример! Нека в една чанта да поставим десет камъчета, номерирани от едно до десет. Нека после с ръка да се опитаме (без да гледаме) да ги извадим от торбата, едно по едно и то поред. Т.е. първо номер едно, после номер две и

най-накрая десет. Ако някое извадено камъче не следва този ред на номерата, всички камъчета (изкарани дотогава) веднага да ги пуснем обратно в чантата. И да започнем пак отначало, като се стремим да започнем от едно. Вероятността да се извадят камъчетата последователно (по реда на номерата) е едно към десет милиарда. Ако вероятността за подреждане на камъчетата по ред на номерата е толкова ниска, то няма възможност и вероятност безбройните системи във Вселената да са се образували случайно.

Ако човек, който не знае да борави с пишеща машина, натисне клавишите на случаен принцип, нека да кажем пет пъти, до каква степен би било възможно получената петбуквена дума да изразява някакъв смисъл на български или на друг език? Ако искаме да образуваме дума чрез необмислено натискане на клавишите, ще бъде ли възможно да се въведе смислено изречение? Ако напишем страница или книга със случайно натискане на клавишите, то може ли да се нарече разумен онзи човек, който очаква, че страницата и книгата ще имат определена тема?

Телата (обектите) престават да съществуват и на техни места се появяват други. Според най-новите ни познания по химия сто и петте елемента не изчезват никога – променя се само структурата им. Радиоктивните процеси обаче ни показват, че елементите и дори техните атоми изчезват, и материята се превръща в енергия. Немският физик Айнщайн е изчислил математическата формула на това явление.

Промяната на телата и тяхната поява едни от други не може да е дошла от безкрая. Не може да се каже, че: *“Така е било винаги и така ще продължи да бъде.”* Тези промени си имат начало. Да се каже, че промените имат начало означава, че съществуването на веществата има начало и че първите са създадени от небитието, когато нищо не е съществувало. Ако първите вещества не са били създадени и ако тяхната поява (едни от други) продължаваше до безкрайни начала, то тази Вселена непременно щеше да не съществува. Защото, за да може Вселената да съществува в безкрайните начала, трябва изграждащите я вещества да съществуват преди нея. А за да съществуват те, е нужно да има други преди тях. Т.е. съществуването на следващото зависи от съществуването на предходното. Ако предходното не съществува, няма да съществува и следващото. “Безкрайно начало” означава “липса на начало”. Да се каже съществуване в безкрайните начала е равносилно на това да се каже, че няма първо, т.е. начално същество. Ако няма първо същество то следващо също не може да има. И ако беше така нищо нямаше да съществува никога. Не може да съществува безкрайна верига от същества, в която всяко от тях изисква наличие на друго, съществуващо преди него, за да може да съществува то самото. От това следва, че всички те би трябвало да не съществуват.

Сегашното съществуване на Вселената доказва, че тя не е дошла от безкрая и че има първо творение, което е било създадено от нищото. Ние трябва да повярваме във факта, че Вселената е създадена от небитието и че е дошла до днес постепенно, появявайки се от това първо творение.

Някои отричат съществуването на един Творец и твърдят, че всичко се появява от само себе си чрез природата. Такива хора казват: *“Във всички религиозни книги пише, че земята е създадена в рамките на шест дни. Въпреки това, днешните изследвания, особено сложните изчисления с радиоизотопи, показват, че земята се е появила преди милиарди години.”* Появата на земята преди милиарди години не ни дава информация за колко дни е създадена тя, за да може тези твърдения изобщо да имат някаква стойност. Шестте дни, известни в свещените книги, каква връзка имат с деня, който продължава 24 часа? Двадесет и четири часовият ден е време, използвано от хората. Ние не знаем продължителността на деня, споменат в свещените книги. Всеки един от тези шест дни може да е бил геоложки период, който да продължава много векове според единиците, които приемаме ние. В пети айет на сӯра Седжде по смисъл [даден от учените по тефсър (тълкувание)] се казва: **“Един ден при Аллах е колкото хиляда години според вашето броене.”** В осми айет (знамение) от трета тема на второ писмо на Петър (Petrus) в Новия завет на Библията се казва: “Не забравяйте това, че един ден при твоя Господ е като хиляда години.”

Ние не може да знаем кога е сътворен Адем [Адам] (*алейхисселям*), първият човек и пророк. Не може да твърдим, че човек е бил на земята от първия ден на самото ѝ създаване. Човек е дошъл на земята със заповед и сътворяване от страна на Аллаху теалй. Невъзможно е да се приеме, че неандерталецът (първият човек според **еволюционната теория** на Дарвин) се е превърнал в днешния човек с течение на времето. Алогично и ненаучно е да се твърди, че първоначално човек е ходел на четири крака и се е изправил след много векове. Защото за това примитивно същество би било невъзможно да достигне до сегашното съвършенство на човека. Ето защо ние трябва да приемем, че този четирикрак вид не е човек, а е друго същество, което – заедно с много други древни твари – е изчезнало. Всички религиозни книги съобщават, че първият човек е бил хомо сапиенсът, т.е. съществото, което е можело да ходи на два крака и да мисли. И наистина, както вече беше посочено, дори Дарвин не е успял да докаже, че онова четирикрако същество, което е нямало разлика от животно, е било способно да се превърне в днешния човек.

Всички религиозни книги показват, че първият човек е Адем (*алейхисселям*). Съобщават, че той е орал с вол, сеел жито, строил е сгради и че му били дадени десет сухуфа [малки книги]. Оттук разбираме, че първият

човек е бил в състояние да строи къща за себе си, да сее жито, да опитомява говеда и да прибира реколта, вместо да живее в пещери. Освен това е бил в състояние да получава вахий (откровение). Тези неща разкриват, че първият човек е създаден, когато земята е била вече доста развита, и че той няма нищо общо с четириногите същества от пещерите.

Мюсюлманинът вярва с цяло сърце в съществуването на Аллāху теāлā, Неговото величие и единство, че нито е раждал, нито е роден, и че е вечен и непроменящ се. Тази вяра е първото условие на исляма.

ПРОРОЦИ, РЕЛИГИИ, КНИГИ

Когато Аллāху теāлā е създал човека, Той му е дал разум и способността да мисли. Думите на ислямските учени (*рахиме-хумуллāху теāлā*), наричащи човека (хайвāн-и нāтик), т.е. мислещо създание, и философията на Рене Декарт (Картезий), изразяваща се с думите: “Мисля, следователно съществувам”, са ясен израз на този факт.

Най-големите разлики между човека и другите същества се състоят в това, че той има душа, освен тяло, може да мисли и оценява всички събития, да взема решения и да изпълнява, да различава доброто от злото, да осъзнава грешката си и да изпитва съжаление за нея, и още други подобни превъзходства. Но въпросът е дали човека е в състояние да използва това много ценно качество без наличие на водач [без някой да го напътва]? Може ли да намери правилния път и да опознае Аллāху теāлā?

Разнищвайки историята, ние ще видим, че когато хората не са следвали някой водач, изпратен от Аллāху теāлā, те винаги са се отклонявали в грешни пътища. Човек със своя ум е осъзнавал съществуването на Притежателя на голямата сила, т.е. Създателя, Който го е създал, но не е можел да намери пътя към Него. Тези, които не са чували за пророците, първо потърсили Създателя около себе си. Помислили за творец слънцето, което е имало най-голяма полза за тях, и започнали да му се покланят. По-късно, виждайки големите природни сили, ураганите, пожарите, бурните морета, вулканите и подобните на тях, те са ги помислили за помощници на Създателя и започнали да правят изображения в тяхна чест. Оттук са се появили и идолите. Хората са изградили различни статуи, започнали да се плашат от тяхната ярост и принасяли животни в тяхно име, а понякога дори и хора. След всяко ново събитие те са увеличавали и броя на идолите. При появата на исляма е имало 360 идола около и в Кяабе. Казано с други думи, човекът – само със собствени усилия – никога не е успял да опознае Аллāху теāлā, Който е ЕДИНСТВЕН, изначален и безкраен. Дори и днес все още има хора, които се кланят на слънцето и огъня. Това не бива да ни учудва, защото без водач (в

тъмнината) не може да се намери правилния път. В 15-и свещен айет (знамение) на сӯра Исрā в Корāн-и керй̄м по смисъл се казва: **“Ние не наказваме преди да оповестим [заповедите на религията], като изпращаме пророк!”**

Аллāху теāля̄ е изпратил на земята пророци (*алейхимусселя̄м*), за да научи Своите раби как да използват техните разум и мисъл. Проводил ги е, за да оповести за Своето единство и разграничи доброто от злото. Пророците, по отношение на човешки качества, са хора като нас. Те също ядат, пият, спят и се изморяват. Това, което ги отличава от нас, е, че техните интелектуални възможности и способността да разсъждават са много високи. Те имат чист характер и притежават силата да ни предават повелите на Аллāху теāля̄. Заповедите и забраните на Аллāху теāля̄ се наричат **религия**. Религията, предадена от Мухаммед (*алейхисселя̄м*), се нарича **ислям**. Пророците са най-великите водачи. Последният и най-високопоставен пророк (пратеник, пейгамбер), донесъл ни исляма, е Мухаммед (*алейхисселя̄м*). Книгата, пратена му от Аллāху теāля̄, се нарича **Корāн-и керй̄м**. В следващите страници, когато ще се говори за ислямската религия, ще бъде дадена по-обстойна информация по този въпрос. Благословените и напътстващи слова на Мухаммед (*алейхисселя̄м*) се наричат **хадй̄си** (хадй̄с-и шерй̄фи). Те са събрани в различни ценни сборници. В нашата религия има и големи учени, които са ни разяснили Корāн-и керй̄м и хадй̄с-и шерй̄фите. Наред с тях, има и отклонени хора (еретици). Те не зачитат въпросните религиозни водачи и казват: “Че каква нужда има от тези учени? Нима човек не може да намери правилния път и да стане добър мюсюлманин само като четете книгата на исляма, Корāн-и керй̄м, и проучи хадй̄с-и шерй̄фите?” Това твърдение е много грешно. Човек, без никакви познания за основите на религията, не може (без водач) да разбере правилно дълбокия смисъл на Корāн-и керй̄м и хадй̄с-и шерй̄фите. Дори и най-безупречният спортист си търси водач, преди да изкачи висока планина. В една фабрика, редом с инженери, работят надзиратели и майстори. Когато един работник постъпи на длъжност в това предприятие, той научава своята работа първо от майсторите, а после идва ред за овладяване на тънкостите от по-главните служители. Ако преди да научи тези неща отиде директно при главния инженер, той няма да разбере нищо от неговите изчисления и думи. Дори когато на човек, който отлично борави с оръжия, му се даде ново, той – ако не бъде обучен – няма да може да го използва правилно. Именно поради тази причина, по въпроси за религия и вяра, ние трябва да прибъгваме до произведенията на големите религиозни учени, които наричаме **муршид-и кямили**, за да може да разберем значенията на Корāн-и керй̄м и хадй̄с-и шерй̄фите. Най-високопоставените муршиди в ислямската религия са имāмите (водачите) на четирите мезхеба.

Това са имām а'зам (най-великият имām) Ебӯ Ханйфе, имām Шāфи'й, имām Мāлик и имām Ахмед бин Ханбел (*рахметуллāхи алейхим еджма'йн*). Тези четирима имāми са основните стълбове на ислямската религия. Ние трябва да четем книгите на един от тях, за да може правилно да научим значенията на Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. Дошли са хиляди учени, обясняващи техните книги. Този, който чете тези обяснения, ще научи исляма по правилен начин. Знанията за вярата в тези книги са едни и същи. Тази правилна вяра се нарича **ехли суннитска**. Онова вярване, което е измислено по-късно и не съответства на суннитската вяра, се нарича **бид'ат** (нововъведение) или **заблуда** (ерес). Всички пророци от Āдем (*алейхисселām*) досега са повелявали една и съща вяра. Аллāху теāлй не е пожелал разделение в областта на вярата. В 159-о знамение на сӯра Енām Той казва на възлюбения Си Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем/Аллāху теāлй да го благослови и с мир да го дари*) следното [учените по тефсйр съобщават, че това знамение носи следния смисъл]: **“Ти не може да имаш нищо общо с онези, които се разделиха на групи в религията. Аллāху теāлй ще въздаде техните наказания.”**

Към кого би се обърнал човек ако го заболи око? Към пазача, адвоката, учителя по математика или към специалиста офталмолог (очен лекар)? Няма съмнение, че ще отиде при очен лекар и ще научи как да се излекува. По същия начин човек, който търси как да спаси своите религия и вяра, трябва да се учи от специалист в религията, а не от адвокати и математици или чрез четене на вестници и гледане на филми.

За да стане ислямски учен, човек трябва да познава добре съвременните науки. Да има диплома от факултетите по наука и литература. Заедно с това да е завършил докторантура и да се е специализирал. Да знае наизуст Корāн-и керйм и значенията на āйетите (знаменията). Да знае наизуст хиляди хадйс-и шерйфи и техните значения. Да е специалист в двадесетте основни клона на исляма и отделно в техните подклонове, които са осемдесет. Да е достигнал степента на иджитхāд (извличане на постановления от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите на Мухаммед (*алейхисселām*)). Да знае всички тънкости на четирите мезхеба и да е достигнал до степента на съвършенство, наречена **“Виляйет-и хасса-и Мухаммедийе”** – най-високата степен в тасаввуфа (науката за нравствеността).

Почти е невъзможно за невежите (които не познават своята болест и лечението за болестта в сърцата) да изберат правилните свещени хадйси. Ислямските учени са специалисти в областта на душата и сърцето. Те са извлекли и записали правилно лекарството за душата от тези благословени хадйси и са ги препоръчали на хората според тяхната природа. Пейгамберът ни Мухаммед (*алейхисселām*) е като главния лекар. Той подготвя стотици хиляди лекарства за “световната аптека”, а евлиите (любимите раби на Аллāху

теӓля) и учените са като лекари-помощници под негова команда, които разпределят тези лекарства според нуждите на болните. Тъй като ние не познаваме нито нашата болест, нито лекарството за нея, ако се опитаме да изберем лекарство сред стотиците хиляди хадӓси, ще получим **алергия** (обратна реакция). Ще се наложи да платим за невежеството и ще си навредим, вместо да си помогнем. Ето защо в хадӓс-и шерӓф е казано: **“Става кяфир** (напуска исляма) **онзи, който тълкува Корӓн-и керӓм по свое усмотрение** [т.е. прави измислено тълкувание, което не съответства на тълкуванията на ислямските учени, научили значенията на свещените айети от Мухаммед (*алейхисселӓм*) и неговите сподвижници (*радияллӓху теӓля анхум еджма'йн*)].” Безмезхебниците не проумяват тази тънкость и забраняват да се четат книгите на суннитските учени (*рахиме-хумулӓху теӓля*), като казват: *“Всеки самостоятелно трябва да чете Корӓн-и керӓм и хадӓс-и шерӓфите. Да научи религията си от тях, а не да чете книгите на мезхебите.”* Те изпадат в заблуда до такава степен, че наричат знанията в тези книги “неверие спрямо Аллӓху теӓля” и “ширк (съдружаване)”. С тези слова пречат на хората да научат същността на религията и причиняват вреда вместо полза.

Сега нека да поговорим за различните религии. Днес има три небесни религии, които съобщават за съществуването на Аллӓху теӓля:

1-ЮДАИЗЪМ (ЕВРЕЙСКАТА РЕЛИГИЯ): Еврейската религия е отменена с идването на исляма. Това е религията на хората от синовете на Исрӓйл (израилтяните), които са повярвали в Мӓсӓ (*алейхисселӓм*) [Мойсей], както и на оцелелите до днес от потомците на тези вярващи. Ибрӓхӓм (*алейхисселӓм*) [Авраам] е бил баща на Исхак (*алейхисселӓм*), който пък е бил баща на Йа'кӓб (*алейхисселӓм*). Едно от имената на Йа'кӓб (*алейхисселӓм*) е било Исрӓйл (Израел). Исрӓйл означава Абдуллах, което пък означава „раб на Аллах“. Ето защо потомците на дванадесетимата синове на Йа'кӓб (*алейхисселӓм*) се наричат **Бенӓ Исрӓйл** (синове на Исрӓйл). Мӓсӓ (*алейхисселӓм*) е бил велик пророк, изпратен на Бенӓ Исрӓйл, чийто брой се бил увеличил в Египет. Те са следвали своята религия и правели ибӓдети, но са били подлагани на потисничество и унижение от фараоните. Според едно предание, Мӓсӓ (*алейхисселӓм*) се е родил в Египет 1705 години преди Йӓсӓ (*алейхисселӓм*). Живял е в двореца на фараона до четиридесет годишна възраст. След това се е срещнал със свои роднини и отишъл в Медӓен, където се оженил за дъщерята на Шу'айб (*алейхисселӓм*). По-късно тръгнал обратно към Египет. В планината Синай, по време на пътуване, е разговарял с Аллӓху теӓля, Който му е дал десетте заповеди. Мӓсӓ (*алейхисселӓм*) ги е предал на Бенӓ Исрӓйл и извел израилтяните от Египет. В планината Синай той отново е разговарял с Аллӓху теӓля и е съобщил на синовете на Исрӓйл, че е нужно да вярват в

Аллāху теāлā, Който е един единствен. Донесъл на тях книгата **Теврāt** (Тора), пратена му от Аллāху теāлā, но не е успял да ги отведе до обещаните земи. Смята се, че е починал 1625 г. преди Христа. Бенй Исрāйл обаче така и не успели да проумеят знанията, предадени от него. Преди новата ера Асирийската държава е превзела Йерусалим двукратно. През 135 г. след Христа римският император Адриан е избил повечето юдеи при превземането на града. Всички Петокнижия са били изгорени, в резултат на което хората са забравили за Тората. С времето евреите са попаднали в заблуда. Разделили се на седемдесет и една групи (течения). Променили Теврāта и написали религиозната книга **Талмūd**, която се състои от две части – **Мишнā** и **Гамарā**. Книгата “**Мйзāн-ул-мевāзйн**” доказва, че книгите, които днешните евреи и християни наричат Теврāt [Тора] и Инджйл [Евангелие] не са слово на Аллāху теāлā. Въпросната книга е на персийски и на 257-а страница от нея пише: “Според еврейската вяра Аллāху теāлā (чрез откровение) е разкрил на Мūsā (*алеихисселāм*) (в Синай) определено (специално) знание, наред с книгата Теврāt. Мūsā е предал тези познания на Хārūн [Аарон], Йūша и Елиāзār. Те пък са ги предали на следващите пророци и накрая на Свети Юда. А той – през втори век след Христа – е записал тези знания в една книга в продължение на четиридесет години. Тази книга е била наречена **Мишнā**. Две разяснения за нея са били написани през трети век в Йерусалим и през шести век във Вавилон. Тези разяснения са били наречени **Гамарā**. Мишнā и едно от тези разяснения са били събрани на едно място, сформирайки книгата **Талмūd**. Книгата Талмūd, която съдържа йерусалимската Гамарā, се нарича **Йерусалимски Талмūd**, а съдържащата вавилонската Гамарā – **Вавилонски Талмūd**. Християните са враждебно настроени към тях, защото приемат, че един от предавачите на Мишнā е бил Шем’ун, който е носел кръста, подготвен от тях за разпъване на Йсā (*алеихисселāм*). В Талмūда се съдържат неща, в които вярват и мюсюлманите. Християните са враждебно настроени към мюсюлманите и в това отношение.” Еврейските духовници са наричани равини. Юдеите четат “Талмūd” така, както и “Теврāt” (т.е. отдават му огромно значение). Елиāзār е синът на Шу’айб (*алеихисселāм*).

2-ХРИСТИЯНСКАТА РЕЛИГИЯ: Йсā (*алеихисселāм*) [Исус] е човешко същество като нас, родено от девица на име Мерйем (Мария). Този факт е разкрит ясно в Корāн-и керйм. Споменат е и Рūхул-Кудс. Но противно на християнското убеждение, това израз не означава, че Йсā (*алеихисселāм*) е синът на Аллāху теāлā. Понятието Рūхул-Кудс символизира “силата на възвишен спасител”, с която Аллāху теāлā го е дарил. Йсā (*алеихисселāм*) се е опитал да убеди евреите, че са попаднали в заблуда и че правилният път е този, който той им показва. Евреите обаче са предполагали, че чаканият спасител ще бъде много твърд, войнствен, непреклонен и ще е в състояние да

спаси юдеите от робуване на други народи. Те отказали да повярват в Йсā (aleyхисселѝм), мислейки го за лъжепророк. Настроили римляните срещу него, противопоставили му се и повярвали, че са го разпънали на кръст. [Ислямската религия ни информира, че разпънатиият човек не е Йсā (aleyхисселѝм), а Юда (Judas), който е предал Йсā (aleyхисселѝм) на римляните срещу незначителна сума пари.] Днешните проучвания на учени християни разкриват факта, че Йсā (aleyхисселѝм) не е починал на кръста. През 1978 г. човек на име Джон Ребън публикува книга на тази тема, която се продаде в голям тираж. Не е сигурно какъв резултат ще дадат тези изследвания, но още отсега те рушат тотално християнския мит, че той е умрял на кръста и Отецът е пожелтвал единствения Си син заради грешниците. С тези разкрития днешните историци християни нанасят голям удар на Църквата. Евреите са очаквали, че истинскиият Месия ще дойде скоро, но днес, както е посочено от един известен юдейски историк: “Въпреки че изкахме 2000 години, още не е дошъл никакъв спасител. Може би Йсā (aleyхисселѝм) е бил истинскиият Месия, но ние не сме го оценили. Сторили сме да разпънат на кръста този велик пророк, който е дошъл като спасител за нас.”

На Йсā (aleyхисселѝм) му е била низпослана книгата “Инджѝл” (Евангелие), която евреите са унищожили в рамките на осемдесет години. **Светата Библия** се е появила по-късно; севременните християни смятат, че тя е пратена от Аллāху теāлѝ. Тази книга се състои от две части. Първата се нарича “**Стар Завет**” (**Old Testament**) и вярват, че съдържа призивите на пророците, дошли до онзи момент, и особено тези на Мӯсā (aleyхисселѝм). Втората част се нарича “**Нов Завет**” (**New Testament**) и включва четири книги, написани от последователите на Йсā (aleyхисселѝм) – Матей, Марко, Лука и апостол Йоан. Съдържа информация за живота, делата и наставленията на Йсā (aleyхисселѝм). Голямата стриктност при записването (събирането) на Корāн-и керѝм не е била на лице при предаването на Инджѝла. Множество грешни мисли, митове и суеверия са били добавени към истинските знания. За Евангелията има подробна информация в арабската книга “**Рисāле-и самсāмийѝе**” и турската книга “**Изāх-ул-мерāм**”, подготвени от професор хаджи Абдуллах Абди от Манастир (име на селище), починал през 1303 [1885] г. И двете книги са били отпечатани. Наред с това днес е известно, че съществуват Евангелията, които са много близки до истинското.

Най-знаменитото сред тях е Евангелието на Варнава (Барнабас). Варнава е бил евреин от Кипър, чието истинско име е било Йосиф. Той е бил един от водещите последователи на Йсā (aleyхисселѝм) и е притежавал голям авторитет сред тях. Неговият прякор Варнава означава “човек, който наставлява и

подтиква към вършене на добро.” Християнският свят приема Варнава за велик светец, който е тръгнал – заедно с Павел – да разпространява християнството. Те честват деня на свети Варнава на 11-и юни всяка година. Той е написал точно това, което е чул и научил от Йсā (*алейхисселѝм*), без да променя нищо. Този Инджѝл, заедно с всички други, се е разпространявал от ръка на ръка и е бил четен през първите триста години на християнството. През 325 г. първият **Никеѝски** вселенски събор е решил да премахне всички Евангелия на иврит. Инджѝлът на Варвана е бил един от тях. Християните са ги унищожили, защото е била издадена заповед, че ще бъде убит всеки, който държи или чете Инджѝл, различен от разрешените четири. Другите Евангелия са били преведени на латински, но Инджѝлът на Варнава изневиделица е изчезнал. През 383 г. папа Дамас е попаднал случайно на едно копие от него и го съхранил в папската библиотека, където Инджѝлът на Варнава е останал до 993 [1585] г. Един приятел на папа Сикст, на име Фра Марино (фра на италиански означава “брат” и “свещеник”), е намерил книгата там. Проявил дълбок интерес към нея, защото е знаел, че около 160-а година Иринеѝ (130-200) – един от известните личности в християнството – е казал: “Има само един бог и Исус не е Негов син. Павел е искал да въведе грешната идея за Троицата в християнското вероубеждение, защото е бил повлиян от римския обичай на поклонение на много богове.” Фра Марино е знаел също, че Иринеѝ е посочил Евангелието на Варнава (в което се изтъква, че има само един бог) като доказателство, на което са опирали критиките му срещу Павел. Фра Марино е прочел Инджѝла на Варнава с голямо внимание и направил превод на италиански език предполагаемо между 1585-1590 г. Този италиански ръкопис е променил многократно своите собственици и е достигнал до Крамър (един от съветниците на пруския крал). През 1120 [1713] г. Крамър е подарил този ценен ръкопис на принц Ойген (Евгений Савойски) (1663-1736), който е станал много популярен в Европа след победата над турците в Зента, обратното превземане на Унгария и крепостта Белград.

След смъртта на принц Ойген, Евангелието на Варнава, заедно с неговата лична библиотека, е било пренесено в Кралската библиотека (Hofbibliothek) във Виена през 1738 г.

За пръв път двама британци, г-н и г-жа Раг, са попаднали на този италиански превод във въпросната библиотека. Превели са го на английски и отпечатали в Оксфорд през 1325 [1907] г., но и този превод е изчезнал мистериозно. Само едно копие от него съществува в Британския музей и още едно в библиотеката на Американския конгрес във Вашингтон. С големи усилия Quran Council (Съветът по Корāн) в Пакистан е успял да издаде копието на английски език през 1973 г. Следните пасажи са оттам:

От седемдесети раздел на Инджйла на Варнава: “Йс̄а много се ядоса на Петър, който го нарече: “Ти си синът на Аллах.” Скара му се и каза: “Махай се! Отдалечи се от мен! Ти си дявол и искаш да ми навредиш.” После се обърна към апостолите и рече: “Горко им на онези, които говорят същите неща за мен, защото Аллах ми повели да кълна такива.”

В седемдесет и първи раздел се казва: “Аз не мога да простя ничий грях. Само Аллах прощава греховете.”

А в седемдесет и втора глава пише: “Каза: “Аз дойдох на света, за да подготвя пътя за Пророка на Аллах, който ще донесе спасение на земята. Но внимавайте да не бъдете подмамени, докато пристигне той, защото ще се появят много лъжепророци. Те ще вземат моите слова и ще изопачат моето Евангелие.” Андрей попита: “Кажни ни признаци, по които да познаем този Пророк, за когото каза, че ще дойде.” Йс̄а отговори: “Този Пророк няма да дойде по ваше време. Ще дойде няколко години след вас, когато моето Евангелие ще бъде изопачено и истинските вярващи ще са останали около тридесетима. Ето тогава Аллах ще се смили над света и ще изпрати Пророка Си. Над главата му винаги ще има бял облак. Ще бъде много силен, ще счупи идолите, ще накаже идолопоклонниците. Благодарение на него хората ще опознаят Аллах и ще Го споменават с обич. И аз ще бъда познат по правилния начин. Ще отмъсти на онези, които казват, че аз съм нещо повече от човешко същество.”

В деветдесет и шести раздел пише: “Йс̄а каза: “Жив е Аллах, пред Чието присъствие се намира душата ми. Въпреки че Аллāху теāля е обещал на баща ни Ибрāхїм (Авраам) да даде благо на всички от неговото потомство, аз не съм онзи Месия. Но когато Аллах ме вземе от света, Сатаната ще накара всеки да повярва, че аз съм Аллах или синът на Аллах. Той ще съживи отново това проклето фитне [лъжа, заблуда, ерес]. Моите думи и вяра ще бъдат изопачени дотолкова, че я ще останат тридесетима вярващи, я не. При което Аллāху теāля ще се смили над света и ще изпрати Своя Пророк, за когото е създал всичко. Този Пророк ще дойде от юг. Ще притежава голяма сила, ще счупи идолите, ще заличи идолопоклонниците и ще доведе до край властта на Сатаната върху хората. Заедно с него спасението на Аллāху теāля ще достигне до вярващите и повярвалите в думите му ще получат различни блага от Аллāху теāля.”

В деветдесет и седма глава пише: “Гадателят попита: “Какво е името на Месията, споменат от теб, и какви са признаците за неговото идване?” Йс̄а каза: “Името на Месията (Пророка) е толкова красиво, че заслужава възхищение. Аллах му е дал това име, когато го е създал, и го е поставил в небесното Си величие. И му е казал: “Чакай, о, Ахмед! Аз в твое име създадох Дженнета, земята и множеството създания. Подарявам ти ги. Този, който те цени, ще бъде ценен от Мен. Който те кълна [не ти повярва], ще бъде проклет

от Мен. Ще те пратя на света като Мой пророк-спасител. Твоето слово ще бъде вярно. Земята и небето може да изчезнат, но твоят път винаги ще бъде безкраен.” Свещеното му име е Ахмед. Тогава тълпата около Йсā извика: “О, Ахмед! Ела по-скоро да спасиш света.”

В сто двадесет и осма глава пише: “Братя! Аз съм човек, сътворен от пръст. Ходя като вас върху нея. Осъзнайте греховете си и се покайте! Братя! Сатаната, с помощта на римските войници, ще ви подмами, казвайки, че аз съм Аллах. Не им вярвайте! Тях ще ги връхлети проклятието на Аллах, защото се кланят на фалшиви и лъжливи божества.”

В сто тридесет и шеста глава, след като се дава информация за Джахеннема (Ада), се разказва и за това как Мухаммед (*алейхисселѝм*) ще спаси своята общност от него.

В сто шестдесет и трета глава пише: “Апостолите попитаха: “Кой ще бъде човекът, когото каза, че ще дойде?” Йсā (*алейхисселѝм*) с цялата радост на сърцето си отговори: “Неговото име е Ахмед. И когато дойде на света, дори дълго време да не вали дъжд, от земята пак ще израснат плодни дървета. Благодарение на милостта на Аллах, която той (чаканият) ще донесе, хората по негово време ще намерят възможност да вършат добри дела. Милостта на Аллах ще вали като дъжд върху хората.”

Евангелието на Варнава (Барнабас) дава следната информация за последните дни на Йсā (*алейхисселѝм*), [глава 215-222]: “Когато римските войници влязоха в къщата, за да арестуват Йсā (*алейхисселѝм*), той беше изведен през прозореца от четиримата най-главни ангели – Джебрѝйл, Исрѝфѝл, Микѝйл и Азрѝйл – които го хванаха и въздигнаха в небето по повеля на Аллѝху теѝлѝ. Римските войници арестуваха Юда, който ги водеше, като му казаха: “Ти си Йсā.” Въпреки всички отричания, ридания и молби от негова страна, те го отведоха, влачейки го до подготвения кръст, и го разпнаха. После Йсā (*алейхисселѝм*) се яви пред очите на майка си Мерѝем и апостолите. Той каза на Мерѝем (Мария): “Майко! Виждаш, че не съм разпнат. Коварният Юда беше разпнат на кръста вместо мен и умря. Пазете се от дявола! Той ще направи всичко, за да заблуди човечеството с грешно знание. Сторвам ви свидетели за всичко, което видяхте и чухте.” След това той помоли Аллѝху теѝлѝ да опази вярващите и да стори грешниците да съжаляват (за постъпките си). Обърна се към учениците си и каза: “Благодатта и милостта на Аллах да бъдат с вас.” Тогава пред техните очи четиримата ангели го издигнаха в небето.”

Както се вижда, Евангелието на Варнава ни информира за идването на последния пророк Мухаммед (*алейхисселѝм*) 600 или 1000 години преди неговото идване. Споменава се, че Аллѝху теѝлѝ е един и се отхвърля идеята за Троицата.

В европейските енциклопедии има следната информация за Евангелието на Варнава: “Ръкописът на име “Евангелието на Варнава” е книга, измислена от един италианец, който е приел исляма през петнайсти век.”

Тези обяснения са съвършено грешни. Евангелието на Варнава е било отлъчено и унищожено още през трети век, т.е. 300 [но истината е 700] години преди идването на Мухаммед (*алеихисселѝм*). Това означава, че дори и в онези времена е имало нещо, което е съобщавало за ЕДИНСТВОТО на Аллѝху теѝлѝ и за появата на друг пророк след Йѝсѝ (*алеихисселѝм*). Факт, който не се харесва на християните фанатици. Няма как тази книга да е написана от човек, който е станал мюсюлманин преди идването на исляма. От друга страна, италианският преводач Фра Марино е бил католически монах и няма никакво доказателство, че е станал мюсюлманин. Следователно няма е никакъв мотив за промяна на превода. Не трябва да се забрави и факта, че доста отдавна, т.е. между 300 и 325 г. след Христа, е имало много значими християнски учени, които не са приемали Йѝсѝ (*алеихисселѝм*) за син на Аллах и се позовавали на Евангелието на Варнава, за да докажат, че Йѝсѝ (*алеихисселѝм*) е човек като нас. Най-видният сред тях е Луций, епископът на Антиохия, и неговият ученик АРИЙ (270-336), още по-известен от него. Арий е бил отлъчен от АЛЕКСАНДЪР, епископа на Александрия, който е станал по-късно патриарх в Истанбул. След това Арий е отишъл при Еусбий, епископа на Измит. Арий е успял да събере толкова много последователи около себе си, че дори византийският император Константин и сестра му се присъединили към арианското течение. По-късно ХОНОРИЙ, който е бил папа по време на Мухаммед (*алеихисселѝм*), е казал, че Йѝсѝ (*алеихисселѝм*) е само човек и не е правилно да се вярва в три божества. [Папа Хонорий е починал през 630 г. и е бил официално прокълнат (**анатемосан**) от Вселенския събор в Константинопол през 678 г., т.е. 48 години след смъртта.] През 1547 г. Л. Ф. М. СОЗЗИНИ (повлиян от сицилианския свещеник КАМИЛО) е предизвикал французина Франсис Жан КАЛВИН (един от най-забележителните хора на религията в християнството и основател на калвинизма) с думите “Аз не вярвам в Троицата!” и е заявил, че предпочита арианското течение и отхвърля една от най-важните основи на християнското вероубеждение, а именно, че “Адем (*алеихисселѝм*) е извършил голям грях и че Йѝсѝ (*алеихисселѝм*) е бил изпратен на земята за неговото изкупление.” Неговият братовчед Ф. П. СОЗЗИНИ е публикувал книга през 1562 г., в която е отхвърлил категорично божествеността на Йѝсѝ (*алеихисселѝм*). През 1577 г. СОЗЗИНИ се е преместил в град Клаузенбург, Трансилвания, защото владетелят на тази страна, СИГИЗМУНД, е бил от онези, които не са приемали учението за Троицата. Освен това епископ Франсис Дейвис (1510-1579) също е живял в тази страна и е бил категорично против Троицата, поради ко-

ето е основал свое течение. Тъй като то е било основано в град Раков (Полша), неговите последователи са били названи **раковианци** и всички те вярвали в учението на Арий. Ние добавихме въпросните исторически факти в тази малка книга, за да покажем на нашите читатели, че има много християнски духовници, които също не вярват в Евангелията, които четат, и признават, че Евангелието на Варнава е единственото истинско. Тези въстания (и възражения) са принудили папите и техните съмишленици да направят всичко възможно, за да унищожат Евангелието на Варнава.

Въпреки всички изопачавания в Евангелията – както и в Стария Завет – все още е написано, че след Йсā (*алейхисселѝм*) ще дойде друг Пророк (*алейхиссалѝту весселѝм*). В 12-и и 13-и стих от 16-а глава на Евангелието на Йоан, например, пише: “Имам още много неща да ви кажа, но вие не ще можете да понесете това. Но когато той дойде, ще ви упъти към всяка истина.” Това писание от Евангелието на Йоан се повтаря по малко по-различен начин на 885-а страница от турския превод от иврит на **Свещената Библия**, публикувана в Истанбул и отпечатана в печатницата “Бояджиян Агоп” през 1303 [1886] г. от американски и английски компании, които са публикували Библията. На въпросната страница се казва: “Моето заминаване е по-добро за вас, защото Утешавачият няма да дойде преди да тръгна. Когато той пристигне, ще очисти света от греховете. Ще установи мир и ред. Аз все още имам много неща за казване на вас, но сега вие не ще издържите на това. Но когато духът на истината дойде, той ще ви упъти към всяка истина. Той няма да говори от себе си, а само ще предава всичко, което му е разкрито. Ще говори за неща, които ще се случат за в бъдеще. Той ще ме споменава с обич и ще ви говори, вземайки от моето.” Думата “той”, спомената по-горе, в преводите и тълкуванията на Инджилите се среща като “Душа” или “Рӯх-ул-кудс/Светия Дух”, докато в латинския оригинал е написано като “ПАРАКЛЕТ”, което означава “утешаващ”. Това означава, че въпреки всички усилия, свещениците не са успели да премахнат от Библията изречението: “След мен ще дойде утешаващ”. Освен това посочва се, че от осми стих нататък в 13-а глава от първото писмо на Павел към коринтяните (едно от писмата, които християните приемат за част от Библията) пише: “Любовта не ще изчезне, но пророците ще свършат и езиците ще изчезнат. [Като латинския и старогръцкия.] И знанието ще се отмени. [Като средновековното.] Защото ние знаем само много малка част от него. Но когато СЪВЪРШЕНИЯТ дойде, всички непълни и дефектни знания ще изчезнат.” Този откъс се намира на 944-а страница от турския превод на **Библията**. Ето защо християните са принудени да повярват, че има части, известяващи за идването на един последен Пророк (*алейхиссалѝту весселѝм*), в днешната, смятана от тях за истинска, Библия.

Английският превод на Евангелието на Варнава се продава на местата, които ще посочим тук. Желаетелите да го прочетат, могат да си поръчат от следните адреси:

1) Islamic Book Centre, 120, Drummond Street, London NW 1 2h., England. Tel: 01-388 07 10.

2) Muslim Book Service, Fosis, 38, Mapesbury Road, London NW2 4JD, England. Tel: 01-452 44 93.

3) Muslim Information Service, 233, Seven Sisters Road, London N4 2DA, England. Tel: 01-272 51 70; 263 30 71.

4) Islamic Book Centre, 19A, Carrington Street, Glasgow G4 9AJ, Scotland, Great Britain. Tel: 041-331 11 19.

5) The Islamic Cultural Centre Book Service, 146, Park Road, London NW8 7RG, England. Tel: 01-724 33 63/7.

6) Al-Hoda, Publishers And Distributers, 76-78, Charing Cross Road, London WC2, England. Tel: 01-240 83 81.

7) A.H. Abdulla, P.O. Box. 81171, Mombese. (Kenya).

8) Islamic Propagation Centre 47-48 Madrasa Arcade. Durban-Natal (South Africa).

9) Muslim Students Association, of U.S.A & Canada H.Q. 2501 Directors Row. Indiana Polis Indiana 46241, (U.S.A.).

10) Begum, Aisha Bawany Wakf, 3rd Floor, Bank House No. 1, Habib Square, M. A. Jinnah Road, Karachi, PAKISTAN.

Евангелието е на иврит. През Средновековието то е било преведено на латински под името "ИТАЛА". Когато назарянството (религията на Йсā (*алейхис-селям*)) е започнало да се разпространява, идолопоклонниците и евреите са застанали срещу него. Назаряните са останали принудени да изповядват религията си скришом. Покланяли се в подземни храмове, пещери и други тайни места. Въпреки всички мъчения и изтезания обаче, евреите не са успели да предотвратят разпространението на назарянството. Саул – виден

евреин и един от най-големите врагове на новата религия – е излъгал, че е приел назарянството и че Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) го е натоварил със задачата да призове всички народи към тази религия, с изключение на евреите. [Вижте глава девета “Деянията на пророците” в Библията.] Той е променил името си на Павел. Пред хората се е представял като добър назарянин и с времето постепенно е изопачил религията. Променил е единобожието в троица, а назарянството в християнство. Изопачил е Евангелието и казал, че Исус е синът на Аллах. Сторил е позволени за назаряните пиенето на вино и яденето на свинско месо. Променил е посоката на къбле на изток – посоката на изгрева. Въвел е още много други суеверия, несъществуващи в религията на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*). В крайна сметка изопачените му идеи са започнали да се разпространяват сред назаряните. Като следствие от това те се разделили на различни течения (секти) и се отдалечили от правия път на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*); измислили различни митове, направили изображения и статуи на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*); приели кръста за религиозен символ и започнали да се покланят на тези статуи и кръстове. С други думи, отново се завърнали към идолопоклонничеството и приели Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) за сина на Аллах, при условие че пророкът никога не е казал това. Той е споменавал само за Рӯх-ул-Кудс (Кудус), т.е. силата, с която Аллѣху теѣлѣ го е дарил. Християните (останали принудени да вярват и в Аллах, и в Йѣсѣ (когото приели за Негов син), и в Рӯх-ул-Кудс) се отклонили от вярата “АЛЛѢХУ ТЕѢЛѢ е един и непроменящ се създател” – основата на всички истински религии – и попаднали в смешно състояние на поклонение на три божества (т.нар. Света Троица).

След като християнството е станало официална религия на големите средновековни държави, настанали времена на ужасна тирания. Посланията за човещина, състрадание и милосърдие, проповядвани от Йѣсѣ (*алейхисселѣм*), били изцяло забравени. На тяхно място християните са поставили фанатизма, ненавистта, омразата, враждата и жестокостта. Извършили невъобразими зверства в името на християнството. Опитали се да унищожат всички произведения на старогръцката и римската цивилизация. Опълчили се на знанието и науката и обвинили в неверие човек като **Галилей** – който от книгите на ислямските улеми е научил, че земята се върти – и го заплашили с убийство ако не се отрече от думите си. Обявили **Жана д’Арк**, бореща се в името на свободата на страната си, за магьосница и я изгорили жива. В “**Кѣ-мӯс-ул-а’лѣм**” и “**Larousse**” е написано, че през 1553 г. с подбудите на Калвин – един от основателите на протестантството – в Женева е бил изгорен жив испанският лекар и теолог Майкъл Сърв, който е написал книга, в която е отхвърлил идеята за троицата и божествеността на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) и изтъкнал, че той е само раб и пророк.

Със сформирането на инквизиционни съдилища (**Inquisition**), от които на човек му побиват тръпки, са били убити несправедливо, с различни средства за изтезание, стотици хиляди хора, обявявайки ги в неверие – в повечето случаи само за присвояване на техния имот. Предоставили на духовниците правомощието да **прощават грехове** – нещо, характерно единствено за Аллāху теāлā. Свещениците, от своя страна, започнали да прощават грехове срещу различни облаги и дори да продават земи от Рая. А папите (заемащи най-високия ранг в християнския свят) сякаш се превърнали във владетели на земята. Чрез отлъчване (**Excommunication**), т.е. обвиняване в неверие – дори и на кралете – под различни предлози, те са принуждавали владетелите да ходят при тях и да се молят за прошка. През 1077 г. сл. Хр. немският крал **Хенри IV** е отишъл в Каноса да търси прошка от папа Григорий, който го е бил отлъчил преди това. Наложило му се е посред зима да чака бос пред двореца на папата в продължение на няколко дни. Сред папите се появили и чудовищни злодеи. Един от тях е бил **Борджия**. Чрез различни отрови той е унищожавал своите опоненти и духовниците сред тях, като след това е присвоявал тяхната собственост. Извършвал е всякакви гнусотии, дори е живял със своята сестра на съпружески начала. Но въпреки това, християните са го смятали за безгрешен и невинен. Абсурдни правила са били въведени в християнството, като неженене на духовниците, забрана за развод при женените двойки, изкупуване на грехове и още други. Да се живее дори е станало грях.

Ислямската религия – дошла през седми век – е изгряла сред този мрак като светлина. Както ще видим и по-нататък в книгата (когато се дава информация за исляма), тази възвишена религия – изцяло базирана на най-съвършени, логични и хуманни принципи – лесно и бързо се е разпространила сред идолопоклонничеството, както и сред християнството, чиято основа е била изопачена. Всеки разумен човек се е отдал от сърце на тази нова религия. Мюсюлманите са изпитвали дълбоко уважение към знанието, науката и красивата нравственост. Работели са много, следвайки заповедите на Аллāху теāлā и Неговия Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Направили са множество открития във всички области на науката и сред тях са израснали множество гении. Думите “химия” и “алгебра”, използвани днес, имат арабски произход. Тези и още много други примери ясно показват приносите на мюсюлманите към науката. За кратък период от време мюсюлманите са основали големи научни центрове и медресета (ислямски университети). Разпространили са из целия свят знанието, науката, милостта, чистотата, красивата нравственост и цивилизацията. Намерили книгите на древногръцките философи и ги превели на арабски, като са доказали и несъстоятелността на техните възгледи. Световноизвестният философ Хирш-

фелд е казал: “Никой народ не се е цивилизовал толкова бързо, колкото арабите след приемане на исляма.” Докато през средните векове християнският свят е тънел в непрогледен мрак и духовниците са тровели живота на хората, мюсюлманите и народите под тяхна власт са живеели в комфорт, радост и спокойствие. После, за да плячкосат богатствата в мюсюлманските страни и откраднат техните пари и стоки, християните са нападнали мюсюлманите. Организирали са кръстоносни походи под претекст, че искат да си възвърнат Йерусалим, който считат за свещен (1096-1270).

В тези кръстоносни походи несправедливо са проляли много мюсюлманска кръв. Когато са влезли в Йерусалим, потокът от кръвта на избитите в джамиите мюсюлмани, както те самите признават, е достигнал до коремите на конете им. От друга страна, Саляхуддин Еййуби (Саладин) е показал голямо великодушие към християните след като е превзел отново Йерусалим. Неговата доброта е била толкова голяма, че е освободил английския крал **Ричард Львското сърце** (Richard, Coeur de Lion), когото е бил пленил по-рано. По същия начин и походите, провеждани по-късно срещу Османската империя, са се считали от някои яростни и фанатизирани християни за кръстоносни походи срещу мюсюлманите. Един френски историк е имал наглостта да опише Балканската война 1912/13 г. като “най-големия кръстоносен поход”. През 897 [1492] г. испанците са нападнали ислямската държава АНДАЛУСИЯ. Те или са избили мюсюлманите, или ги християнизирани насила. После са проявили същата жестокост и към инките (местното население на Америка), унищожавайки този любезен и безобиден народ.

Ужасните клевети и лъжи на християните срещу ислямската религия и великия й Пророк (*алейхиссалѧту весселѧм*) продължават и днес със същата подлост. Рахметуллах Ефенди (*рахиме-хуллѧху теѧлѧ*) е оставил британските протестантски свещеници безсилни да отговорят в различните дебати, провеждани с тях през 1270 [1854] г. в Делхи, а после и в Истанбул, и свещениците са избягали. В Истанбул той е написал книга, разкриваща тази велика победа срещу свещениците и неговите отговори срещу тях. Тя е била публикувана в два тома под името “**Изхѧр-ул-хак**”. Наскоро е била издадена отново и в Египет. Турският превод на първия том е бил публикуван под същото заглавие в Истанбул, а турският превод на втория том – под името “**Ибрѧз-ул-хак**” – в Босна през 1293 [1877] година. Преводи на английски, френски, урду и персийски език също са били публикувани. Арабската книга “**Тухфет-ул-ерѧб**” на Абдуллах Терджумѧн и персийската книга “**Мѧзѧн-ул-мевѧзѧн**” на Неджеф Али, написана през 1288 [1871] г. в Истанбул, книгата “**Ер-редд-ул-джемѧл**” на имѧм Газѧли (*рахметуллѧхи алейх*), както и книгата “**Ес-сирѧт-ул-мусте-кѧм**” на Ибрѧхѧм Фасѧх Хайдерѧ са ценни ислямски книги,

които с доказателства опровергават клеветите в изопачените от хората **Тора** и **Евангелие**. Тези книги са отпечатани върху офсетова хартия от истанбулското книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви”.

Факт, очевиден като слънцето, е че преди и след като на Пейгамбера ни (*алейхисселѝм*) му е било съобщено, че е пророк, той никога не изрекъл лъжа. Поради това, дори сред враговете си той е станал известен с името **“Мухаммед-ул-емйн”** [Надеждния]. Изключителната вражда на ислямските врагове до такава степен ги е заслепила и почернила сърцата им, че дори са се унизили да крият очевидни истини от хората. Тъй като не успели да намерят никакви недостатъци в ислямската религия и в Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), те – за да превъзпитат младите като ислямски врагове – са се опитали да оклеветят религията с подли лъжи и измислици. Грозни и срамни петна за човечеството и народите по света са гнусните клевети на ислямските врагове спрямо един велик Пророк, който е повелявал придобиването на красиви нрави и отбягване на пороците. Той строго е забранявал измъчването и причиняването на зло – дори на животни и мъртъвци.

В историята, дори сред християните, са се появявали хора, които се опълчвали срещу изтезанията на духовниците и крайно нелогичните им вероубеждения. През 923 [1517] г. свещеник на име Лутер е въстанал срещу папата. Превел е Евангелието на немски и премахнал от християнството неща, които не се съдържат в книгата, от рода на “нежененето на свещениците”, “забраната за развод”, “изкупването на грехове” и “преклонението пред кръста”. Така през 931 [1524] г. той е основал ново християнско течение на име **“Протестантство”**. Въпреки това обаче, той също е приемал идеята за Троицата (Отец, Син и Свети Дух) напълно.

По същия начин през 1534 г. Хенри VIII (краля на Англия) е въстанал срещу папата. С негова подкрепа е била основана Англиканската (Англо-американската) църква. Известният френски писател Волтер (1694-1778) в своята книга “Candide” от 1172 [1759] г. е критикувал грешните вероубеждения, проповядвани от свещениците, враждата – насаждана от тях – срещу науката, както и многобройните им измами. С това си дело той ги е разобличил съвсем. По-късно подобни автори са изиграли голяма роля във Френската революция от 1203 [1789] година. След това събитие духовниците са паднали в очите на хората. Много жалко е, че поради наличие на еретици ухабии, които представят исляма пред света в грешна светлина и чието течение е било основано от англичаните (най-големите ислямски врагове), християните – вместо да приемат исляма – са се отклонили към атеизма. Руската болшевишка революция от 1917 г. също се е опитала да унищожи всички религии, но след отслабване на ефектите от нея хората отново са започнали да търсят велика сила, на която да се покланят. Известният руски писател

Солженицин (спечелил Нобелова награда за литература) в своята книга “**В първи кръг**” казва: “През Втората световна война дори и Сталин е повярвал в Аллах и поискал помощ от Него, правейки поклон доземи.”

Днешното християнство е пречистено до голяма степен и свещениците нямат предишните си правомощия. Но въпреки всичко, то не се е отървало от тъмнината, макар че сега много малко християни вярват в Троицата.

В една енциклопедия на западен език, а именно известната немска енциклопедия BROCKHAUS, в частта за Исус (JESUS), пише: “Исус е казал много пъти за себе си: “Аз съм човешко същество.” Това разкрива как образованите християни не приемат Йџсѧ (*алейхисселѧм*) за син на Аллах. Ако част от тези хора намерят възможност да проучат ислямската религия, те се спасяват от заблудата. Аллѧху теѧлѧ ги дарява с големи блага, повеждайки ги по правия път. А онези, които не успяват да намерят тази възможност, стават пълни атеисти и попадат в заблуда. Фактът, че днес сред мюсюлманите не израстват големи ислямски учени, съвсем обостря проблема. Сега духовниците в исляма се поддават на отклонените (еретични) течения. Това им пречи да напреднат в прекрасната ни религия и те не я опознават подобаващо. Неоспорима истина е, че ислямът е единствената религия, която направлява човека по пътя, чрез който се постига близост до Аллѧху теѧлѧ, комфортен и удобен живот на този свят и прошка в отвъдното.

3-ИСЛЯМСКАТА РЕЛИГИЯ: Ислямът е чиста от суеверия и митове религия, отхвърляща лъжите. Приема хората не за грешници, а за раби на Аллѧху теѧлѧ и им дава възможност да работят и живеят добре. Повелява физическа и духовна чистота. Тя се основава на вяра в Аллѧху теѧлѧ (Който е ЕДИН) и Неговия пророк Мухаммед (*алейхисселѧм*), който е човек като нас и любим раб на Аллѧху теѧлѧ. В ислямската религия Мухаммед (*алейхисселѧм*) е невинен и безгрешен човек. Аллѧху теѧлѧ го е избрал като пророк, за да предаде чрез него Своите заповеди на човечеството. Ислямът приема и потвърждава всички пророци (*алейхимуссалевѧту веттеслѧмѧт*) и показва обич и уважение към всички тях. В действителност появата на последния Пророк (*алейхимуссалевѧту веттеслѧмѧт*) е съобщена в древните книги и в оригиналите на Тората и Евангелието. Мухаммед (*алейхисселѧм*) е последният пейгамбер и след него няма да дойде друг.

Да се повярва, че Мухаммед (*алейхисселѧм*) е пейгамбера на Аллѧху теѧлѧ, означава да се повярва, че всички заповеди и забрани в Корѧн-и керѧм, които той предава, са заповеди и забрани на Аллѧху теѧлѧ. Освен това всички те трябва да бъдат приемани и одобрявани. Ако някой вярва по този начин, но не се подчинява на някоя от заповедите, той не губи вяра (не напуска исляма). Но ако не чувства скръб, когато върши грях, и се хвали с това свое деяние, той губи своята вяра (напуска исляма). Тази постъпка е равностилна на

отричане на нашия Пророк (*алейхиссалѣту весселѣм*). Ако навежда глава от срам и чувства тъга в сърцето си – след като е извършил грях, – за него става ясно, че е притежател на силна вяра.

По-надолу е представена информация за основите на исляма. В него няма различни ритуали, реформи и многобройни празници. Той повелява хората да водят честен и целомъдрен живот, и в същото време да му се наслаждават. Времето, определено за ибăдети (поклонения), е кратко. Същността на ибăдета е пълно ангажиране на сърцето с Аллăху теăлѣ. Ибăдетът не се изпълнява по навик, а се прави с цел да се застане пред Аллăху теăлѣ и да се отправи благодарност и молба от цяло сърце и душа. Аллăху теăлѣ не приема поклонение, което е извършено с цел показност. В сѣра Мă’ун от Корăн-и керѣм по смисъл се казва: **“О, Пейгамбере Мой! Видя ли онзи, който отрича Съдния ден, онзи, който с грубост и укор пѣди сирака и присвоява (краде) правото му, не храни бедния и не насърчава и другите да вършат добро към бедните? Има много тежки мъчения за кланящите намăз с нехание и за онези, които правят (нещата за) показност, и за недаващите зекят [което е право на бедните].”**

Книгата на ислямската религия е “КОРĂН-И КЕРѢМ”. Тази книга е била разкрита от Аллăху теăлѣ на Мухаммед (*алейхисселѣм*), а той, от своя страна, я е предал на сподвижниците си. По време на низпославане Корăн-и керѣм е бил записван с голямо старание и така е достигнал наши дни без да има промяна в една дума или буква. Нито една друга небесна книга не притежава красноречието на Корăн-и керѣм. Днес има същата яснота и красноречие, каквато е имал преди четиринадесет века.

Гьоте (1749-1832) [световноизвестен писател] е написал следното за Корăн-и керѣм в своята книга (**West-Östlicher Divan**): “Коранът съдържа множество повторения, за които си мислим, че ще ни отегчат. След малко обаче книгата започва да ни влече. После ни отвежда до възхищение и накрая до голямо уважение и почит.”

Освен Гьоте още много други известни мислители са почувствали възхищение към Корăн-и керѣм. Нека да предадем думите на някои от тях:

Проф. Едуард Монте: “Корăн-и керѣм е книгата, която говори за единството на Аллах на най-ясен, възвишен, свещен и убедителен език – който не може да бъде надминат от никоя религиозна книга.”

Д-р Морис, превел Корăн-и керѣм на френски, казва: “Корăн-и керѣм е най-красивата сред религиозните книги, подарени на човечеството.”

Гастон Кар: “Корăн-и керѣм – източникът на исляма – съдържа всички основи на световната цивилизация. Тази истина е толкова очевидна, че днес ние трябва да приемем факта, че: “Цивилизацията се основава на главните принципи на Корăн-и керѣм.”

Ислямската религия се основава на физическата и духовна чистота. Тя събира всички явни и скрити достойнства на предишните религии.

Има пет религиозни задължения, които всички мюсюлмани трябва непременно да изпълняват. Първото е да се вярва в Аллах, Който е един, и в Мухаммед (*алейхисселям*), който е Негов раб и пророк. Второто е да се кланя намāз. Третото е да се говее през месец рамазāн. Четвъртото е да се отиде на хадж, а петото е да се дава зекят.

Изпълняването на **намāз** е религиозно задължение, което се извършва пет пъти на ден в предписаното му време. Преди да се пристъпи към намāз се взема абдест. Той се състои от: (1) измиване на ръцете, заедно с лактите; (2) измиване на лицето; (3) избърсване на главата и (4) измиване на краката. Няколко намāза могат да бъдат извършени с един абдест, ако не се появи причина, която да го развали. Изпълняването на това петкратно задължение не пречи на ежедневната работа. В действителност намāзът отнема малко време. Може да се кланя навсякъде (без да се ходи на джамия). Освен това съществува методът на **месх** (обърсване) върху мест (кожени чорапи). Той спестява събуването на обувките при вземане на абдест. За мюсюлмани, които нямат достъп до вода или са болни, има възможност да се почистят с пръст – метод, който се нарича “**тейеммум**” – и така те се считат за взели абдест. Когато е налице крайно остра необходимост или се пътува при опасни обстоятелства (имотът и животът са под заплаха), намāзите могат да се пропуснат, при условие, че при първа възможност ще бъдат наваксани.

Намāзът е сбор от движения, които укрепват мускулите и нервите. Той изчиства сърцето и характера.

Говеенето (орудж) е въздържане (денем) от неща, които развалят говеенето (като ядене, пиене и полов контакт), в продължение на един месец през годината, т.е. през рамазāна. Една от земните ползи на говеенето е, че човекът се учи какво е глад и жажда. Ситият никога не би проумял положението на гладния и затова не би проявил милост към него. В същото време говеенето ни учи да контролираме нефса. Понеже времето за говеене се определя според арабските (лунни) месеци, рамазāнът всяка година започва с приблизително десетина дни по-рано от предходната. Ето защо понякога той се пада през лятото, а друг път – през зимата. Ако не са в състояние да говеят през летните месеци, болните могат да наваксат пропуснатите дни през зимата. А онези, които са твърде стари и не могат да говеят изобщо, могат да платят дълговете си (към Аллāху теāлй) чрез даване на специална милостиня на бедните (наречена **фидйе**). Ако не са в състояние да дадат и нея, тогава Аллāху теāлй няма да ги държи отговорни за това.

В ислямската религия няма затруднения. Аллāху теāлй никога не иска от хората да правят ибāдети на цената на здравето, т.е. разболявайки се от това.

Аллāху теāлā е много щедър, прощаващ и милосърден. Той прощава на разкайващите се.

Зекят – мюсюлмани, които печелят добре и притежават средства в повече от необходимите за живеене, (т.е. средства, надхвърлящи границата “**нисāб**”) трябва да дадат 2,5% (една четиридесета) от цялото си имущество (подлежащо на зекят) на бедни мюсюлмани веднъж годишно. Това задължение е за богатите мюсюлмани, а не за онези, чиито доходи стигат едва за препитание.

Що се отнася до **хаджа**, той също е за богатите мюсюлмани, които нямат дългове и са в състояние да оставят средства, необходими за препитанието на семействата им по време на тяхното отсъствие (т.е. по време на пътуване). Хаджът е отиване до Мекка веднъж в живота с цел да се посети Кяабе и да се отправи молитва в Арафāt. Това е фарз (задължение) за мюсюлмани, отговарящи на посочените условия. На хадж не се ходи, когато има опасност от смърт или разболяване по пътя до Мекка и обратно. Или ако са налице трудности, на които тялото на отиващия за хадж няма да издържи. В този случай човек може да изпрати някой друг от свое име.

Всеки един от четирите мезхеба има определени книги, които се наричат “**Илмихāли**”. Те ни учат на подробностите относно тези ибāдети (служения) – техните условия и начините за правилното им изпълнение. Всеки мюсюлманин трябва да избере лесния за него мезхеб и от неговите книги да научи как да изпълнява задълженията си.

Поклоненията в исляма са между Аллāху теāлā и раба. Само Той прощава или наказва онези, които са небрежни или имат недостатъци в ибāдетите. Заслужаващите наказание ще бъдат измъчвани с огън на място, наречено “**Джехеннем**” (Ад).

Кой ще остане вечно в Ада? Некланящите намāз или вършещите грехове? Не! Там ще пребивават вечно враговете на Аллāху теāлā. Грешниците не са Негови врагове. Това са раби, които са престъпили границите на религията. Те са като палавите и виновни деца. Родителите на палавото дете биха ли станали негови врагове? Разбира се, че не. Те ще му се скарат за известно време, но ще продължат да го обичат.

Мюсюлманите вярват в шест основни неща: в Аллāху теāлā; в пророците (*алейхимуссалевāту веттеслīmāt*); в Неговите книги; в мелāйкетата (ангелите); в това, че доброто и злото са от Аллах, и в съживяването след смъртта. Всички истински религии повеляват тази вяра.

В по-горните редове споменахме, че поклоненията са между Аллāху теāлā и раба. Но онези, които: мамят другите; престъпват техните права; лъжат; угнетяват; лицемерничат; не се подчиняват на родителите и началниците си; бунтуват се срещу властимащите и правителството (с други думи – онези сред тях, които не изпълняват заповедите на Аллāху теāлā и поради егоизъм прес-

тъпват правата на другите) няма да бъдат помилвани, докато не поискат прошка от угнетените и не бъдат простени от тях. С една дума, Аллāху теāля няма да прости онези, които са престъпили човешки и животински права. Те ще отидат в Джехеннема, дори да са вършили ибāдети, и ще изтърпят наказанието си.

Всеки мъж мюсюлманин трябва да плати мехир на жена си. Това е човешко право (задължение към нея). Ако не плати, мъжа го чака твърде тежко наказание в този и мъчение в отвъдния свят.

Мюсюлманите са длъжни да учат на ислямски знания роднините си, както и хората, които са под тяхна власт. Това е най-важното сред “човешките права” и наказанието за неговото изпълнение е най-болезнено.

Ако някой прибъгва до насилие и лъжи, за да попречи на мюсюлманите да учат и практикуват религията си, ще е разкрил с тези си деяния, че е враг на исляма. Мюсюлманин, който не следва един от четирите мезхеба, се нарича **ехли бид’ат** (еретик, отклонен). Еретиците са огромна опасност за мюсюлманите, защото се опитват с думи и писания да променят суннитската (правилната) вяра и да развалят вероубеждението и религията.

Тези хора (престъпващи правата на другите) трябва да се покаят приживе и да платят правото на ошетеня човек. Да положат старание той да ги прости, а после да се осланят на милостта на Аллāху теāля. Да се въздържат от повторно вършене на такива прегрешения и да сторят добри дела, като се стараят да бъдат опростени. Ето тогава Аллāху теāля ще заличи техните грехове.

Някои хора, дори да са от други религии, работят и остават зад себе си полезни знания и труд с оглед да служат на човечеството. За тях има голяма вероятност да бъдат достигнати от напътствието на Аллāху теāля към края на живота им. Старите мюсюлмани казваха за такива, че тайно следват исляма. И ако не ни е известно със сигурност, че са били неверници, ние не може да твърдим с какво убеждение са умрели. Ако са използвали добре оръжието “разум”, с което Аллāху теāля ги е дарил; ако са работили с намерение да правят добро на всички хора и ако са проучили основите на всички религии, много вероятно е тези хора да са намерили напътствието и да са станали мюсюлмани.

Например Бърнард Шоу (1856-1950) [известен писател] в една от своите статии заявява: “Единствената религия, която има силата да отговаря на изискванията на всеки век, е ислямът. Аз вярвам, че ислямът е религията, която ще бъде приета от бъдеща Европа.” Това разкрива, че той вътрешно е приел исляма.

Немският мислител и писател Емил Лудвиг (1881-1948) в едно от произведенията си казва: “Бях на посещение в Египет. Една привечер се разхождах край брега на Червено море. Сред мълчанието внезапно дочух езāн. Цялото

ми тяло настръхна от страх към Аллах. Изведнъж усетих желание да се хвърля във вода, за да изпълня абдест и да сведа чело доземи в седжде, и да се помоля на Аллах, както правят мюсюлманите.” Нима това не показва, че в неговото сърце е блеснала светлината на напътствието, макар и кратковременно?

Лорд Хедли, който е почувствал такава светлина на напътствието в своето сърце, е казал: “След като види семплото, но сияещо величие на исляма, човек се чувства сякаш излиза от тъмен коридор на слънчева светлина.” Лорд Хедли е приел исляма. Ако подобни хора са умрели преди да повярват, Аллāху теāлā ще ги накаже в отвъдното, но ще смекчи техните изтезания в името на техните добрини към човечеството. Аллāху теāлā в седмо и осмо знамение на сūra Зилзāl в Корāн-и керīm по смисъл казва: **“Който извърши добро, колкото частица, ще го види. Който извърши зло, колкото частица, ще го види.”** Мюсюлманинът ще получи награда за своите благодеяния както в земния, така и в отвъдния живот, а неверникът – само в земния. Най-голямото зло сред всички злини е неверието. Ако човек е работил с чисто възнамерение да прави добро на хората и в резултат на това е осъществил полезни открития; трудил се е при най-тежки условия, за да помогне на хората (излагайки на опасност здравето и живота си), но е умрял като неверник, няма да се спаси от наказанието за неверието заради добрините си. Но възмездието за лицемерите (неверниците, представящи се за мюсюлмани), които вършат всякакво зло и изпълняват ибāдети за показност, без съмнение ще бъде много по-тежко от това на неверниците (които споменахме в предното изречение). Техните преструвки няма да ги спасят от мъчението, наложено им заради неверието в сърцата.

В Османската империя е имало много командири и учени, които първоначално са били християни, но по-късно са приели исляма и сторили много услуги на религията.

Исмā’йл Хаккъ Ефенди от Бурса (*рахиме-хуллāху теāлā*), починал в същия град през 1137 [1725] година, в своя десет томен тефсир **“Рӯх-ул-беян”** – високо ценен от всички ислямски учени по света (*рахиме-хумуллāху теāлā*), след края на тълкуванието на шести джуз – казва: “Моят шейх (учител) беше най-големият учен (алляме) на своето време. Когато пред него беше казано, че някои християни и евреи проявяват честност и щедрост към всички, и вършат добрини, той отговори: “Това е от признаците на притежателите на безкрайно щастие. Има вероятност такива хора да приемат вярата (исляма) и да се спасят.” Тези цитати от тефсира са едно от доказателствата за нашите думи, изложени в по-горните редове.

Сега нека да се обърнем към онези, които критикуват и търсят недостатъци в исляма. Тези хора най-често коментират следните неща:

1- *“Ислямът дава право на мъжа да се жени за четири жени. Нещо, което е абсолютно несъвместимо с представата за семейство, семейни връзки и социален ред.”*

Отговорът на това е следният: Ислямът се е появил преди четиринадесет века. Тогава в Арабия (родното място на исляма) жените са нямали никакви права. Всеки е живеел с колкото жени пожелае и не е чувствал никаква отговорност към тях. В онова време жените не са имали никаква стойност. Много семейства са погребвали живи своите дъщерички. Ислямът, който се е появил на такова място, крайно ограничил за времето си броя на жените, с които мъжете са можели да живеят. Той е дал права на жените и е предпазил разведената жена от мизерия, като още преди брака е определил **“мехир”**, който трябва да ѝ бъде платен в случай на развод. Противно на твърденията на критиците, ислямът не е презрял жените, а е опазил техните права и им е дал по-висок статус. Тези факти, които изложихме по-горе, са обяснени по-подробно в книгата **“Дия-ул-кулийуб”**, започвайки от 324-а страница. Тази книга е написана от Исхак Ефенди от Харпут с цел да опровергае клеветите и лъжите на християните протестанти, които те изричали за исляма. Тази книга е отпечатана от книгоиздателство **“Хакйкат Китāбеви”** под името **“Севар Veremedi = Не можа да отговори”**.

Днес всеки трябва да знае, че ислямът не е повелил на един мюсюлманин да се ожени задължително за четири жени, а само е позволил това. С други думи, жененето за повече от една жена не е нито фарз (задължително), нито суннет, а е мубах (т.е. нито е повелено, нито пък забранено. Дали ще носи севāб (награда) или грях зависи от възнамерението на извършителя). Мехмед Зихни ефенди (*рахиме-хуллāху теāля*) в началото на раздела Мунāкехāt (засягащ теми като брак, развод, издръжка на семейство и др.) в книгата **“Ни’мет-и ислām”** казва: “Нито разводът, нито жененето за четири жени не е вāджиб (задължение) в исляма. Нито пък е мендуб (нещо, което при извършване носи севāб, а при пропускане не носи грях). Те са разрешени в случаи на необходимост. Мъжете не са длъжни да се женят за четири жени, а жените не са длъжни да приемат това (т.е. не са длъжни да бъдат втора, трета или четвърта съпруга на един мъж).” Ако правителството забрани нещо, което е мубах, то вече става харām (абсолютно забранено), а не мубах. Защото мюсюлманинът не се противи на закона и не върши престъпления. Мюсюлманинът е човек, който не вреди на себе си и на околните. Освен това ислямът е установил икономически и социални условия, които защитават правата и свободите на първата съпруга, ако мъжът има намерение да се ожени за втора. Другите жени, за които се жени по-късно, също имат специални права. Ислямът забранява брака с повече от една жена за онези, които не отговарят на посочените условия и няма да могат да съблюдават

правата на жените. От друга страна, севāб е (т.е. това ще донесе благословии, награди в отвъдния свят) за мъжа, ако се откаже от втори брак с цел да зарадва първата си жена. Освен това харām (грях) е да се ранява сърцето на вярващ човек, в този случай – на първата съпруга. През XX век поради затрудненото препитание, което обхваща народите, повечето мъже не отговарят на изброените условия. Очевидно е, че не е джāиз (позволено) за подобни хора да се женят за втори път. Ислямът приема, че правилата, които се основават на обичаите и традициите, могат да се променят съобразно времето и следователно днес мюсюлманите имат само една жена.

Що се отнася до полигамията (многоженството, многобрачието) нека да видим какво е положението в другите държави и религии. Бракът с няколко жени е разрешен в 30-а глава на Битие, 21-а на Второзаконие и 2-а глава на Самуел Втори в Тората (Стария завет), който християните и евреите приемат. Пророците Дāvуд (Давид) и Сюлеймāн (Соломон) са имали много жени и наложници. Императорите на Източната Римска империя винаги са имали по няколко жени, както и германските императори. Например Фридрих Барбароса (1152-1190) е имал три-четири жени. Ескимосите могат да се женят за втори път при условие, че първата съпруга разреши. Мормонската християнска секта, основана в Америка през 1830 г., позволява на един мъж да се жени за повече от една жена. (Но в момента американските закони забраняват това.) Дори в днешна Япония един мъж може да се ожени за няколко жени.

Предвид гореизброените факти би било голяма несправедливост да се обвинява исляма поради това, че *“позволява многоженството”*. Полигамията е била приета от много страни и религии. Известният поет Джон Милтън (1608-1674) казва: “Защо нещо, което не е забранено нито в Стария Завет, нито в Евангелията, да е срамно и аморално (порочно)? Предишните пророци (*алейхимусселйāм*) винаги са имали по няколко съпруги. Ето защо многоженството не е прелюбодеяние. Съвместимо е със закона и здравия разум.”

Знаменитият писател Монтескю (1689-1735) казва: “Ако вземем под внимание факта, че в топлите страни жените телесно се развиват по-бързо, но и по-бързо стареят, съвсем нормално е за тамошните мъже да сключват бракове с няколко жени.” Както е посочено и по-горе, поради затруднените икономически условия в ислямските страни, вече многобрачието почти липсва.

2- Някои хора казват: *“Ислямът заповядва да се покоряват и унищожават държави, и поголовно да се избива тяхното население в името на религията, наричайки това “джихād”.*”

Тези твърдения са напълно погрешни. Джихадът в ислямската религия не е рушене на страни и убиване на хора, а е разпространяване на религията и в същото време – нейна защита, неща, които никога не се осъществяват чрез унищожаване, изгаряне и жестокости. Ислямът заповядва отбрана и борба срещу нападателите. От друга страна, християните, както подробно съобщихме по-горе, не се страняли да извършат най-ужасяващите убийства в името на религията, и въпреки думите и наставленията на Исā (aleyхисселām=мир нему) (повеляващи съчувствие и милост), те са сторили всякакви злини и зверства. Историята е пълна с примери за техните жестокости. За разлика от това, според исляма един мюсюлманин никога не бива да прилага каквато и да е агресия спрямо някого. Ако един мюсюлманин или неговата религия бъдат засегнати, той първо учтиво се опитва да даде наставление на агресора. В случай, че наставлението не помогне, той прибегва до съд. И съдът, съответно, дава необходимото справедливо наказание. Ако и със съд не може да защити своите права, той се оттегля къщи или на работното си място, като стои далече от престъпниците. Ако неговият дом и работно място бъдат нападнати, той се изселва другаде, т.е. напуска града. Ако не може да намери нито един град, в който да се установи, напуска страната. Ако не може да намери и мюсюлманска страна, в която да се пресели, тогава се премества в някоя немюсюлманска държава, където човешките права се зачитат. Мюсюлманинът не напада никого нито словесно, нито физически. Не руши ничия собственост, притежание, чест и целомъдрие. Джихад означава оповестяване на истинската религия на Аллāху теālā на Неговите раби. Това може да стане с помощта на сила, като се елиминират жестоките и експлоатиращи хората диктатори, които пречат религията на Създателя да достигне до Неговите раби. Първо, джихадът започва с даване на наставление и покана към отсрещния да приеме исляма. Ако не приеме, тогава се предлага да признае ислямската власт и да плаща харадж и джизя (налог). Ако не приеме това и се възпротиви, тогава тези препятствия се елиминират чрез други средства. Джихадът със сила се прави не от отделни лица, а от ислямската държава. В 256-о знамение на сūra Бакара в Корāн-и керīm по смисъл се казва: **“Няма принуждение в религията.”** Един немюсюлманин не може насила да бъде заставен да приеме исляма. В контраст с обичайните методи на християните, мюсюлманите никога не дръзват да принуждават някого да стане мюсюлманин чрез насилие или обещаване на материални облаги. Който иска да стане мюсюлманин – става доброволно. Мюсюлманите със сладки, логични и разумни слова, с красивата си нравственост и морално поведение стават причина немюсюлманите да приемат исляма на драго сърце. Предпочитащите да не станат мюсюлмани живеят свободно под закрилата на ислямската държава като съграждани немюсюлмани. Получават същите права

и свободи като мюсюлманите и са свободни да изпълняват религиозните си ритуали. Тези неща са обяснени в книгата “Дия-ул-кулийуб” от 293-а страница нататък.

В седемдесети поучителен ислямски разказ от книгата “Менāкиб-и джихār йār-и гюзйн” се казва: “Един търговски керван е пристигнал в Медйна през нощта и останал да пренощува извън града. Пътниците са били изморени и затова веднага заспали. Халйфът [на Мухаммед (*алейхисселям*)] Омер (*радияллāху теāля анх/Аллāху теāля да е доволен от него*) – както обикновено – е обикалял града и ги видял. Отишъл до къщата на Абдуррахмāн бин Ауф (*радияллāху теāля анх*) и му рекъл: “Тази нощ е пристигнал керван. Всички са неверници, но са се подслонили при нас. Имат много ценни стоки. Страх ме е да не бъдат ограбени от пътниците и чужденците. Ела да ги опазим.” Отишли при кервана и го охранявали до сутринта, а после са отишли на джамия за сутрешен намāз. Един младеж сред търговците в кервана обаче не е мигнал цяла нощ. Станал след тях и ги е последвал. Проучил и разбрал, че човекът, който ги е охранявал е халйфът на мюсюлманите Омер (*радияллāху анх*). Той се е върнал и разказал всичко на другарите си. Виждайки милостта и състраданието на великия халйф, разгромил римските и персийските армии и станал известен със своята справедливост, те осъзнали, че ислямът е истинската религия, и с желание и любов са станали мюсюлмани.”

Пак в същата книга “Менāкиб” пише: “По време на халйфа Омер (*радияллāху теāля анх*) Сад бин Ебӯ Ваккās (*радияллāху теāля анх*), командирът на източния фронт, е пожелал да построи къщк в град Куфа (Ирак). Трябвало е обаче да купи къщата на един огнепоклонник, която се е намирала в непосредствена близост до неговия парцел. Огнепоклонникът обаче не е пожелал да я продаде и се върнал у дома, за да обсъди проблема със своята жена, която е рекла: “Те си имат халйф в Медйна. Отиди при него и се оплачи.” Той е отишъл в Медйна и попитал за двореца на халйфа. Хората му отговорили, че халйфът няма палат и че е излязъл извън града. Така постъпил и той, но не видял нито войници, нито охрана. Зърнал е мъж, лежащ на земята, и го попитал: “Виждал ли си халйф Омер?” Всъщност мъжът на земята е бил самият Омер (*радияллāху теāля анх*), който е отвърнал: “Защо го търсиш?” Огнепоклонникът отговорил: “Неговият командир иска да купи моята къща насила. Дойдох тук да се оплача от него.” Омер (*радияллāху анх*) се е върнал у дома заедно с огнепоклонника и потърсил лист, но не успял да намери. Видял една плешка и я взел. После върху нея е написал: “Бисмилляхиррахмāниррахйм. О, Сад! Не наранявай сърцето на този огнепоклонник, ако ли не, веднага ела при мен.” Човекът е взел костта и връщайки се у дома, казал: “Напрасно се изморих. Ако дам тази кост на командира той ще си помисли, че се подигравам и ще се ядоса много.” Но когато жена му е

настояла, той е отишъл при Сад. Междувременно командирът е седял сред войниците си и весело разговарял с тях. Още щом окоето на Сад се е натъкнало на ръкописа върху костта в ръката на огнепоклонника, който е стоял далече от тях, той разпознал почерка на халифа на мюсюлманите Омер (*радияллāху анх*) и пребледнял. Тази рязка промяна е учудила всички. Сад дошъл при огнепоклонника и му казал: “Ще направя каквото пожелаеш, но не ме карай да изляза пред Омер, защото нямам сила да изтърпя неговото наказание.” Огнепоклонникът, виждайки как командирът му се моли, буквално е загубил разсъдък от учуда. Когато се е съвзел, веднага станал мюсюлманин. На онези, които са го питали: “Как стана мюсюлманин с желание и любов”, той е отговарял: “Видях как техният халиф спи със закърпено палто на земята и как неговите командири треперят от страх от него. Осъзнах, че те следват правилната религия. Такава справедливост към огнепоклонник като мен би могла да се окаже само от последователи на истинската религия.”

Професорът по история Шиблй Ну’мāнй е бил директорът на медреса “Нед-вет-ул-улемā” и автор на прочутата книга “ел-Интикад”. Починал е през 1332 [1914] година. Неговата книга на урду “Ел-Фārūк” е била преведена на персийски език от майката на Сердар Еседуллах Хāн и сестрата на Нāдир Шāх, афганистанския султан. Преводът е бил отпечатан по заповед на Нāдир Шāх в Лахор през 1352 [1933] година. На 180-а страница от книгата пише: “Ебӯ Убейде бин Джеррāх (*радияллāху анх*) е бил главнокомандващият на ислямските войски, разбили огромните армии на цезаря Ираклий. Той – във всеки завладян град – е карал глашатаята да провъзгласяват на ромеите заповедите на халифа Омер (*радияллāху анх*). Когато е завладял Хомс, казал: “О, ромеи! С помощта на Аллāху теāля и заповедта на халифа ни Омер ние превзехме и този град. Вие сте свободни в търговията, работата и поклоненията си. Няма да посягаме на вашите имот, живот и чест. Справедливостта на исляма ще се прилага и спрямо вас по същия начин. Всички ваши права ще бъдат зачитани. Ние ще ви защитаваме срещу нападенията на външни врагове, както правим и с мюсюлманите. Както от мюсюлманите събираме зекят за животните и ушр – в замяна на услугата ни – така искаме и от вас да ни плащате джизя веднъж годишно. Аллāху теāля ни заповядва да ви служим и да вземаме джизя.” [Размерът на джизята е 40 гр. сребро от бедните, 80 гр. от средната класа и 160 гр. от богатите, или пък стоки, или продукция от зърнени култури на същата стойност. Жените, децата, болните, твърде бедните, старите и хората на религията не се облагат с джизя.] Византийците (ромеите) в Хомс са давали джизя с желание и я предавали на Хабиб бин Муслим, началникът на Бейт-ул-мāl (държавната хазна). Когато Ебӯ Убейде (*радияллāху анх*) е научил, че Ираклий събира

войска от цялата страна и се готви да атакува Антиохия, той е решил, че войниците в Хомс също трябва да се присъединят към силите в Йермук. Той е накарал служителите в града да оповестят на хората следното: “О, християни! Обещах да ви служа и защитавам. В замяна на това взех джизия от вас, но сега, след като получих нареждане от халифа, аз тръгвам да помагам на моите братя, които ще се сражават с Ираклий. Няма да успея да спазя обещаното. Ето защо елате и вземете обратно всичко, което сте дали на Бейт-ул-мъл. Вашите имена и дадените количества са записани в нашия регистър.” Същото се е повторило и в повечето сирийски градове. Виждайки тази справедливост и милост от мюсюлманите, християните запразнували, че се спасяват от жестокостите и мъченията на византийския император. Проляли сълзи от радост. Повечето от тях на драго сърце станали мюсюлмани. Дори със собствено желание са шпионирали ромейската армия и докладвали всичко на мюсюлманите. По този начин Ебӯ Убейде (*радияллāху теāлā анх*) е бил информиран ежедневно за всички действия на войските на Ираклий. Тези ромейски шпиони са изиграли голяма роля във великата победа при Йермук. Сформирането и разширяването на ислямската държава никога не е станало с нападения и убийства. Голямата и основна сила, която е поддържала тази държава в съществуване, е била силата на вярата и силата на справедливостта, добротата, правдата и саможертвата в исляма.”

Цивилизацията не се изразява в имитиране на модата, безнравие и грешните вероубеждения на Запада. Всичко това е равносилно на унищожаване на мюсюлманското самосъзнание. Тази вреда може да бъде причинена само от ислямските врагове. Ислямът изобщо не толерира мързела. Повелява мюсюлманите да работят и да се развиват във всички клонове на науката. Да усвояват новите открития на другите народи и да постигат същото. Да ги превъзхождат в земеделието, търговията, медицината, химичната и военната промишленост. Мюсюлманите трябва да проучат и усвоят технологичните открития на другите народи и да ги произвеждат. Но не бива да приемат и имитират техните грешни религии, лоши и грозни навици, обичаи и традиции.

Игнатиев е бил дългогодишният руски посланик в Османската империя, който в своите мемоари е разкрил едно писмо, което е било написано от патриарх Григорий до руския цар Александър. Григорий е бил главният организатор на гръцкото въстание от 1237 [1821] г. по време на султан Махмӯд хāн II (*рахиме-хуллāху теāлā*). Писмото е поучително. Неговият превод е както следва:

“Невъзможно е да се победят и унищожат турците чрез материални средства. Тъй като изповядват исляма, те са изключително търпеливи и издръжливи. Имат силно достойнство и вяра. Тези морални качества произтичат от тяхната строга привързаност към религията, доволство от съдбата,

сила на традициите и чувство за подчинение към техните султани [държавни служители, командири и големци].

Турците са интелигентни и трудолюбиви, докато имат началници, които да ги управляват правилно. Задоволяват се с онова, което имат и това чувство е твърде силно при тях. Всички тези достойнства, включително и чувството за героизъм и храброст, произлизат от тяхната преданост към традициите и красия нрав.

Най-напред трябва да се унищожи това тяхно чувство за послушание, да се изкоренят техните духовни връзки и да се отслабят в религиозен аспект. Това ще се постигне най-лесно ако бъдат накарани да привикнат към чужди идеи и модели на поведение, противоречащи на националните им традиции и морал.

В деня, в който изчезне тяхната религиозност, ще се разклати и същинската сила на турците, която ги довежда до победи срещу сили, които са видимо много по-могъщи и многочислени от тях. Само така ще бъде възможно да се унищожат турците с материално превъзходство. Ето защо военните победи – сами по себе си – не са достатъчни за елиминиране на Османската държава. В действителност спазването на този [стар] метод [т.е. правенето на опити за ликвидиране на Османската империя само чрез войни] ще подсили тяхното чувство за чест и достойнство, което пък може да ги накара да се върнат към корените си.

Това, което трябва да се направи, е да се разруши тяхната религиозност без дори да усетят.”

Писмото е достатъчно важно, че да се напише в учебниците и да се наизусти. И въпреки че в писмото има много неща за извличане на поука, най-важната част е: “Турците да бъдат накарани да привикнат към чужди идеи и обичаи.” Тази цел може да се постигне чрез имитиране на вярата, модата и аморалността на Запада. Поради тази причина масонът (везир) Мустафā Решїд паша – следвайки повелята на Министерството на колониите в Лондон – е заповядал в някои области на Османската империя да се открият колежи, където да се преподава на френски и английски език. Назначил е в тях учители масони. Желанията на нефса, който е големият враг на исляма, започнали да се назовават с имена като “мода” и “прогрес”. Пороците, забранени от исляма, се изтъкваха като “умения”. Такива “модерни” хора, завършили въпросните колежи, са били назначавани на високи постове. Султан Абдулхамїд II е осъзнал коварната политика на масоните и ги отдалечил от тези постове и медии, но е останал безсилен пред нападенията на вестниците и медиите на вътрешните врагове, които са били съставени от “съвременните” хора, подмамани чрез пари и лъжи от хилядите английски шпиони, които са били подготвени и изпратени от Министерството на

колониалните работи [в Британската империя]. (*Аллāху теāлā да прояви милост към султан Абдулхамїд II и да заличи греховете му! Амїн.*)

Няма съмнение, че усвояването на знанията на Запада в техниката и всички клонове на науката е необходимо. Факт е, че ислямът заповядва това.

Лорд Дейвънпорт е британски учен, който е направил задълбочени проучвания върху всички религии. В английската си книга **“Hadrat Muhammad and the Qur’an = Хазрети Мухаммед и Корāн-и керїм”**, публикувана в Лондон, в началото на XX век, казва:

“Абсолютната стриктност в нравствеността е причината, поради която ислямът се е разпространил с толкова бързо темпо за кратко време. Мюсюлманите винаги са проявявали прошка към хората от други религии, които са били побеждавани във войни. Джурио казва, че отношението на мюсюлманите към християните никога не може да се сравни с отношението на папите и кралете, което те считали за достойно спрямо християните. Например, през 980 [1572] г., на 24-и август, в деня на Свети Вартоломей, шестдесет хиляди протестанти са били убити в Париж и околността със заповед на Шарл IX и кралица Катерина. [Свети Вартоломей е един от дванадесетимата апостоли, убит през август 71 г., докато е разпространявал християнството в Ерзурум.] Християнската кръв, пролята с такива мъчения, е в пъти по-голяма от тази, която мюсюлманите са проляли по време на войни. Ето защо много хора трябва да се спасят от лъжливата представа, че ислямът е жестока религия. Тези фалшиви твърдения нямат никаква обосновка. В сравнение с изтезанията на папите, достигащи до диващина и канибализъм, поведението на мюсюлманите към немюсюлманите е било меко като поведението към кърмаче.

Четфийлд казва: “Ако арабите, турците и другите мюсюлмани бяха приложили същото лошо и жестоко отношение към християните, каквото западниците, т.е. християните са проявили спрямо мюсюлманите, то днес в Изтока нямаше да има и един единствен християнин.”

Сред блато от суеверия и съмнения ислямът се е извисил като чисто цвете и се и превърнал в символ на умствено и интелектуално благородство.

Милтън казва: “Когато Константин е сторил Църквата да забогатее, свещениците се впуснали в борба за постове и богатства. Горчивите последици от това са били понесени от разпокъсания на секти християнски свят.”

Ислямът е спасил човечеството от ужаса и злощастieto на проливане на човешка кръв за идолите. Той – на мястото на тази напаст – е донесъл поклоненията и милостинята, повелил е хората да вършат добро и е поставил основите на социалната справедливост. Това е причината, поради която ислям-

мът лесно се е разпространил по света, без да се прибегва до оръжие. [Ето в това се състои джихадът в исляма.]

Може да се каже, че няма друг народ като мюсюлманския, който да е толкова привързан и да оказва такова уважение към знанието. Множество хадїс-и шерїфи (слова) на Мухаммед (*алейхиссалѣту весселѣм*) искрено насърчават към придобиване на знание и са изпълнени с уважение към него. Ислямът отдава по-голямо значение на знанието, отколкото на имуществото. Мухаммед (*алейхисселѣм*) винаги е повелявал да се учи и разпространява знание и Есхѣб-и кирѣм са изпълнявали това.

Омаядите [халїфите след четиримата големи], абасидите [халїфите след омаядите], газневидите и османците са били защитници на днешната наука и цивилизация, на старите и нови произведения на изкуството.” Думите на Дейвѣнпорт свършват тук.

Мисионерите се постарали да унищожат английската книга на Дейвѣнпорт, от която цитирахме някои части. Джихадът в исляма е обяснен подробно във втория том на книгата **“Изхѣр-ул-хак”**, написана от Рахметуллах Ефенди (*рахиме-хуллѣху теѣлѣ*) от Индия.

3- Някои твърдят: *“В исляма Корѣн-и керѣм е като закон. Той съдържа деспотични правила – на които днес се гледа като форми на жестокост – като отрязването на ръката на крадеца, например.”*

И това не е вярно. Истина е, че Корѣн-и керѣм заповядва да се режат ръцете на крадците. Но под “крадец” се има предвид такъв, който яростно напада домовете на хората и разграбва техните имоти. Корѣн-и керѣм повелява да се режат ръцете на подобни крадци, щом бъдат заловени. Но осъществяването на това зависи от ред условия, чието отсъствие предотвратява изпълнението. Халїфът Али (*радияллѣху анх*) е заповядал изрично да не се отсичат ръцете на онези, които крадат храна във времена на глад. Ако днес този закон се прилага неправилно в някои страни, носещи името “ислямски”, вината е тяхна, а не на исляма. Това наказание не е изпълнявано в истинските ислямски държави, които са спазвали подобаващо законите на религията, защото в тях не е имало случай, изискващ приложението му. Причина за това отсъствие са тежките наказания, разкрити в Корѣн-и керѣм за извършителите на подобни престъпления. В ислямските страни никой (дори съдиите) няма право да прощава наказание хад [т.е. наказание, чието изпълнение е ясно повелено в исляма]. Престъпниците, заслужили това, се наказват публично. От страх да не бъдат подложени на тези тежки наказания, никой не извършва тези престъпления или по-скоро не може.

Нека сега да разгърнем малко и **“Светата Библия”**, която днешните християни четат:

Писано е както следва в Евангелието на Матей (глава 18/8): “Йсѣ каза: “Ако ръката или кракът ти те накарат да се подхлъзнеш (извършиш грях), отсеци ги и ги махни от себе си. По-добре е да живееш куц и недъгав, отколкото с две ръце и два крака да бъдеш хвърлен във вечния огън.”

В четиринадесети стих на тридесет и първа глава на “Исход” в Теврѣта (Петокнижието) се казва: “Който работи в събота – свещена за Господа – ще бъде убит.”

Това доказва – както е написано в Тората и Евангелието – че отрязването на ръката или крака на вършещ голям грях е правилно.

Лекарството, което е предписано от лекар, може да се стори горчиво за болния. Той дори може да го помисли за безполезно или вредно. Но когато се довери на знанията на специалиста и изпие лекарството, ще се излекува. Аллѣху теѣлѣ, Който е абсолютният лекар на болестите на сърцето, душата и тялото, заповядва отсичането на ръката като най-ефективно лекарство срещу болестта “кражба”. Когато всеки мюсюлманин знае за тази заповед и чуе, че са отсечени ръцете на няколко крадци, то от страх от наказание у никого няма да остане въпросния лош навик и болестта кражба ще изчезне. Благодарение на това хората никога повече няма да изпитат скръб заради кражба на техен имот и ще бъдат опазени от различни поразии. И така ничия ръка няма да бъде отсечена.

4- Някои клеветници пък казват: *“Ислямът отнема човешката воля и свързва всичко със съдбата и късмета, като с това прави хората безделни, мързеливи и лениви.”*

И това твърдение е тотално грешно. Напротив, ислямът повелява хората да работят непрестанно, да ползват добре своя разум, да учат всяка новост, да прибегват до всяко позволено средство за постигане на успех и никога да не се уморяват и отегчават. Аллѣху теѣлѣ е повелил на Своите раби да вземат решения, съобразявайки с делата и способностите си, и след това да извършат въпросното начинание.

Значението на думата “късмет” е напълно различно. Само в случай, когато мюсюлманинът не може да постигне успех, след като е използвал своя разум, прибегнал е до всички възможни средства и е работил с цялата си енергия, за да извърши някое дело, то тогава той не трябва да изпада в отчаяние, а да е доволен от своята съдба, признавайки, че това е резултат, който Аллѣху теѣлѣ е сметнал за подходящ. В исляма няма лежане и чакане на късмета – без да се работи, учи и знае. Това е голям грях. Аллѣху теѣлѣ в 39-о знамение на сѣра Неджм по смисъл казва (меѣл): **“Човек [в отвъдния живот] ще има полза само от делата, които е извършил, работейки [с ихляс, т.е. в името на доволството на Аллѣху теѣлѣ].”** По-нататък, когато стане въпрос за знанието и

науката в ислямската религия, ще видим какво голямо значение отдават мюсюлманите на просветата и работата.

Понякога хората не могат да постигнат точно това, което искат, въпреки че са работили усилено и са прибегнали до всички възможни средства. Ето тогава те признават, че съществува някаква сила, която не зависи от тях и играе основна роля в живота и успехите на хората, и която ги напътва. Ето това се нарича “късмет” (съдба). Същевременно съдбата е и голям източник на утеха. Един мюсюлманин, който казва: “Аз изпълних моето задължение, но какво да направя, такъв ми е бил късметът”, не губи надежда и продължава да работи със спокойно сърце, дори и да не постига успех в някое свое начинание. В 5-и и следващите айети на сӯра Инширāх по смисъл се казва: **“С трудността без съмнение има и леснина. Да, с трудността без съмнение има и леснина. И когато приключиш дадена работа – започни друга – и искай желанието си само от своя Господ.”** Това означава, че е необходимо да се продължава работата и да не се изпада в безнадеждност, въпреки неуспеха. За разлика от това, човек от друга религия, който отдава значение само на материалното, или някой атеист, който не вярва в нито една религия, веднага губи надежда, смелост, мотивация за работа и спира да се труди при подобна ситуация. Хората по цял свят започнаха да вярват в **съдбата** след Втората световна война. В много европейски и американски медии се изтъкна: “Колко вярно нещо е “съдбата”, за която говорят мюсюлманите. Без значение колко си работил, не е възможно да промениш събитията.” Ако човек се сблъска с някакво нещастие, загуби имот или близък, той може да намери утеха само с вяра в съдбата (късмета) и упование в Аллāху теāлй [това се нарича “**тевеккюл**”], и връщане към ежедневието. Упованието в Аллāху теāлй е най-големият източник на утеха. Но да повторим пак, че преди да се пристъпи към тебеккюл, задължително трябва да се изпълнят повелите на исляма, да се използва разума, да се прибегва до всички възможни средства и да се търси лек за всеки проблем.

5- Някои от тях (клеветниците) пък казват: *“Забранявайки лихвата, ислямската религия застава срещу сегашната световна икономическа система.”*

Това твърдение е също абсолютно невярно. Ислямът не забранява печалбата или даването на заеми, а забранява лихварството и експлоатирането на заемополучателите. Печалбата от търговията или от други позволени източници не е забранена от религията, а напротив – оценявана и поощрявана. Расӯлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) е заявил: **“Аллāху теāлй обича търговеца. Търговецът е Негов любим.”** Самият той също е търгувал. В ислямските търговски закони важно място заема принципът, че човек, който не може да работи сам, поверява своите пари на приятел или на дружество и

така получава дял от печалбата. Делът от печалбата на банка, която извършва търговски операции без лихва, е напълно халял (одобрена от исляма). Безлихвените банки и ползата от тях е разкрита подробно в нашата книга **“Se’âdet-i ebediyye = Вечното щастие”**. Сӯра Мāиде ни информира, че лихвата, която е забранена в исляма, е била харām (абсолютно забранена) и в Теврāта. Например в 19-и и 20-и стих от 23-та глава на Второзаконие се казва: “Не давай с лихва нищо на брат си по религия! На чужденеца може да даваш с лихва.”

б- Някои врагове на ислямската религия твърдят: *“Ислямът е враг на знанието и науката.”*

Как може да се противопостави на исляма със знание, при условие, че между тях има знак на равенство. В Корāн-и керīm на много места е повелено да се учи знание и са похвалени учените. Например в 9-о знамение на сӯра Зумер по смисъл се казва: **“Може ли да са равни знаещите и незнаещите? Знаещият разбира се, че е ценен.”**

Думите на нашия Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*), които хвалят и насърчават знанието, са толкова многобройни и прочути, че дори немюсюлманите ги знаят. Например в книгите **“Ихя-ул-улюм”** и **“Мевдӯ’āt-ул-улийӯм”**, изброявайки достойнствата на знанието, е записан и хадīs-и шерйфът **“Вземете знанието, дори то да е в Китай.”** Това означава: “Отидете и придобивайте знание, дори то да е на най-отдалеченото място на света и дори да е при неверници!” В друг хадīs-и шерйф е заявено: **“Придобивайте знание и работете от люлка до гроб.”** Това означава, че дори старците на осемдесет години, които с единия си крак са в гроба, трябва да работят и полагат усилие за усъвършенстване. Ученето е ибāдет (поклонение). Веднъж Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Работете за отвѣдния свят, като че ли ще умрете утре, а за земния – като че ли няма да умрете никога.”** В други хадīs-и шерйфи се казва: **“Малко поклонение, сторено със знание, е по-добро от много поклонения, изпълнени без знание.”** и **“Сатаната се страхува от един учен повече, отколкото от хиляда невежи āбиди [хора, изпълняващи много ибāдети].”** В исляма жените не могат да отидат и изпълнят нāфиле хадж без разрешение на съпрузите си, нито пък могат да поемат на дълъг път и да гостуват. Но ако техните мъже не ги учат на знание и не им позволяват да учат другаде, жените – само в този случай – имат право да отидат без тяхно разрешение. Както се вижда, за жена е грях да ходи на хадж, без разрешение на мъжа, макар хаджът да е велико и обичано от Аллāху теāля дело, но няма да е грях ако ходи и учи знание без негово позволение.

В друг хадīs-и шерйф Пейгамберът ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) е казал: **“Има ислям там, където има знание. Има неверие там, където**

няма знание!” И в този хадїс-и шерїф е повелено придобиването на знание. Всеки мюсюлманин трябва първо да научи своята религия, а после да придобие знания за земния живот.

Не може да се твърди, че ислямът е враждебен към науката. Науката е “наблюдаване на създанията и събитията, тяхното проучване и стремежът да се повтори (направи) същото, полагайки усилие за това.” Всички тези три стъпки на науката са повелени в Корāн-и керїм. За мюсюлманите е фарз-и кифāйе да усвоят научните знания, да работят за изкуството и за направата на най-модерни оръжия. [Фарз-и кифāйе – фарз, който се прощава на останалите мюсюлмани, ако част от тях го изпълни (да се кланя погребален намāз, например).] Нашата религия ни заповядва да се трудим повече от враговете ни. Някои от най-ярките примери за словата на Пророка ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) са изредени в първата част на книгата “**Se’ādet-i ebediyye = Вечното щастие**”. Следователно ислямът е динамична религия, която повелява науката, експериментите и положителното развитие.

Европейците са придобили голяма част от научните знания и основите на всички тях от ислямските книги. Например, докато европейците са мислили земята за плоска като тепсия и заобиколена от стена, мюсюлманите знаели, че тя е кръгла и се върти около оста си. Те са измерили дължината на меридиана в пустинята Синджар, близо до Мосул [днешен Ирак]. Получените от тях данни съвпадат със съвременните изчисления на сто процента. Това е обстойно записано в книгите “**Шерх-и мевāкиф**” и “**Ма’рифетнāме**”. Нūrуддїн Батрūdжї (починал през 581 [1185] г.) е бил професор по астрономия в ислямски университет в Андалусия. В своята книга “**Ел-хāйт**” той отразява съвременната ни астрономическа информация. Галилей, Коперник и Нютон са научили, че земята се върти, от книгите на мюсюлманите. Когато те са заявили това пред останалите, хората са приели техните слова за грях и ерес. Галилей, както казахме и по-горе, е бил съден от свещеници, които го лишили от свобода. В старите ислямски медресета са били преподавани и и природни науки. Медресетата в Андалусия са били предводители на света в това отношение.

Първият човек, който е открил, че микробите причиняват болести, е бил Ибни Сїнā, възпитаник на ислямската цивилизация. Той – още преди 900 години – е казал: “Съществува миниатюрна личинка, която и причина за всички болести. Много жалко е че няма уред, с който да я видим.”

Ебу Бекр Рāзї (*рахиме-хуллāху теāля*) (854-952) е бил един от най-големите ислямски лекари. Пръв той е открил, че има разлика между скарлатина, морбили и едра шарка, които дотогава са били смятани за една и съща болест. В средните векове книгите на тези ислямски лекари се били изучавани във всички университети по света. Докато на Запад са изгаряли живи психично

болни хора, защото ги приемали за “обладани от Сатаната”, на Изток мюсюлманите са строяли специални болници за тях.

Днес всеки разумен човек признава, че за пръв път материалното знание и науката са основани от мюсюлманите. Този факт е потвърден и от учените на Запада. С течение на времето обаче някои ислямски врагове са успели да проникнат в мюсюлманските страни и да се представят за мюсюлмани. Намерили възможност да наложат своите думи и – визирайки новите технологични открития и оръжия – са казали: “Това са немюсюлмански открития. Онзи, който ги използва, ще стане неверник.” С думи от този род те са успели да подмамат неуките хора, които са забравили за заповедта на Аллāху теāлā, че трябва да се учи всичко. Това състояние е станало една от причините за изоставане на мюсюлманите в знанието и науката и така Западът е постигнал превъзходство над Изтока в новите оръжия и технологии. От една страна, коварните врагове на исляма са продължили да мамят мюсюлманите с тези средства, а, от друга страна, са казвали: “Мюсюлманите не харесват науката и не искат природните знания. Ислямът е форма на изостаналост и фанатизъм.” С това те са се опитали да отделят младите поколения от религията и да унищожат исляма отвътре.

Тези хора са отговаряли на въпроса “Защо са изминали 200 години преди печатната машина да достигне от Европа до териториите на Османската империя?” с думите: “*Ислямът е забранил да се печатат книги с помощта на машини!*” Това е напълно погрешно. Мустенсихите (преписвачите на книги срещу заплащане) са били същинската причина за късното навлизане на печатната машина в Турция, защото те се страхували, че ще останат без работа. Тези хора са прибегнали до различни пропаганди само и само, за да предотвратят това. Дори са организирали демонстративно шествие до Бāб-и А̀ли (Високата порта), като са сложили писалките си в ковчег. Освен това, използвайки “фанатиците”, които ще обсъдим по-късно, те са станали причина глупаците да говорят наляво и надясно, че: “Книгопечатането не е от исляма.” За да разреши този проблем из основи, османският султан Ахмед Хāн – осъзнавайки, че тези хора искат да превърнат исляма в средство за печелене на лични облаги – е поискал фетвā за книгопечатане от Шейх-ул-исляма (най-високопоставения религиозен водач), с помощта на своя везир Дāмāд Ибрāхїм Паша. Фетвāта на Шейх-ул-ислям Абдуллах Ефенди е записана на 262-а страница в книгата с фетви “**Бахчет-ул-фетāвā**”. Преводът на фетвāта е както следва:

“Издава се фетвā, че книгопечатането е допустимо (в исляма) и полезно, защото с него ще е възможно да се отпечатат много книги – лесно и за кратко време – за знание, наука и нравственост. И това ще стане причина за по-евтино получаване на полезни книги и тяхното повсеместно

разпространение.” Тази фетвā е достатъчно доказателство против неправилното твърдението, че “книгопечатането не е от исляма”. Думата “**фанатик**”, която използвахме по-горе, означава груб, невеж, деградирал човек, който изтъква отклонените си идеи и политически възгледи под маската на религиозни знания. Тези хора предават ислямските знания по манипулиран начин, за да аргументират своите зловердни възгледи и еретични убеждения. Те получават сила от своите звания и (вратичките в) някои закони, а болшинството от тях се възползват от вярата на мюсюлманите. Повличайки след себе си големи маси от хора, те стават причина за въстания, сепаратизъм и граждански войни. Най-вредните и опасни сред тях са фанатиците в религията (фалшивите духовници), науката (фалшивите учени) и политиката. Те се опитват да осквернят вярата и морала на народа чрез рекламиране на чужди идеологии, реформатори в религията и безмезхебници [хора, които не следват нито един от четирите правилни мезхеба]. Правят го, за да достигнат до определени материални облаги и високи постове. Такива хора могат да бъдат класифицирани в три групи:

1) **Невежи фанатици** – Онези, които приемат себе си за учени и разумни, макар в действителност да са лишени от религиозни и светски познания. Причиняват раздор и лесно могат да бъдат подведени от ислямските врагове, както и да бъдат въввлечени във вредни начинания. Патрона Халил, Кабакчъ Мустафā и къзълбаша Джелялй (шиит), който се е представял за Мехдй (това са лица от османската история) са фанатици от този род, които са причинили твърде много кръвопролития.

2) **Фанатици в религията** – Това са лоши и фалшиви хора на религията, които макар да притежават известни познания, казват и вършат или това, което не знаят, или точно обратното на това, което знаят. Вършат тези неща, за да постигнат своите коварни цели и да се домогнат до пари и власт, като с това престъпват границите на ислямската религия. Във вършене на зло и унищожаване на религията се превръщат в примери и лидери за невежите. Към тази категория спадат: Абдуллах ибни Себе (който е отворил големи рани в исляма); Ебу Муслим Хорāсāнй; Хасен Саббах; шейх Бедреддйн (синът на кадията на Самавне); онези, които са издали фетви за убийството на османските султани; Мухаммед, синът на Абдуллах (основателят на голямото фитне (отклонение, заблуда), наречено уахабизъм); Джемаледдйн Афгāнй (началникът на масонската ложа в Египет); масонът Мухаммед Абдух (мюфтията на Кайро) и неговият последовател Рашид Ръзā; Хасен ел-Беннā от Египет; Сеййид Кутб; лекарят Абдуллах Джевдет (ислямски враг в Истанбул); Ахмед Кāдийнй (лицемер, когото англичаните са използвали като кукла, за да унищожат исляма в Индия); пакистанецът Ебу-л-ālй Мевдūdй и други подобни; новопоявилите се реформатори, безмезхебници и известният

английски шпионин Лоурънс, който е положил усилия за ликвидиране на Османската държава. Тези хора са се опитали да унищожат исляма отвътре, възползвайки се от вярата на мюсюлманите.

В четиридесет и седмо писмо от **“Мектубат”** [Писма] великият ислямски учен имам Ахмед Раббанй (*рахиме-хуллāху теāлйā*) горчиво се оплаква от тези зли хора на религията със следните слова: “Слушането на духовници, тичащи след земно [и четенето на техни книги], е вредно, колкото ядене на отрова. Тяхната вреда е заразна. Те рушат обществата и разединяват народа. Винаги те са били онези, които са причинявали катастрофите в ислямските държави от миналото. Те са били онези, които са отклонявали управниците от правия път. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Мюсюлманите ще се разделят на седемдесет и три групи. Седемдесет и две от тях ще отидат в Джехеннема (Ада), като само една от тях ще се спаси от него!”** Водачите на всички тези отклонени групи са лошите духовници. Много рядко злото на някой неук фанатик може да зарази друг човек. Невежите и отклонени шейхове в теккетата също спадат към тази група. Тяхната вреда също е заразна.”

В тридесет и трето писмо имам Раббанй (*рахметуллāху теāлйā алейхи*) пише: “Пейгамберът ни (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*) е казал: **“В Съдния ден най-голямо мъчение ще се даде на учен, който не се е възползвал от своите знания.”** Нима не ще е вредно знанието – което Аллāху теāлйā хвали и е най-ценното нещо – за онези, които го превръщат в средство за постигане на материални облаги, постове и власт? Отдадеността към земното [всичко онова, което става причина за забравяне на Господа] е нещо, което Аллāху теāлйā изобщо не харесва. Използването на знанието, което Аллāху теāлйā цени, по начин, който Той не одобрява, е много грозно. Това е форма на оскърбяване на ценените и оценяване на необичаните от Него неща. Или по-ясно казано, това е опълчване срещу Аллāху теāлйā. Преподаването на уроци по религия, изнасянето на лекции, писането и публикуването на книги и списания би било полезно само ако се правят в името на доволството на Аллāху теāлйā, а не за постигане на позиции, имот и слава. А признакът на това чисто възнамерение е неотдадеността към земното. Духовниците, които са попаднали в тази беда, са в действителност хора на земното. Ето това са лошите учени и най-долните сред хората. Това са крадци на религия и вяра, макар да приемат себе си за ислямски учени, за хора на отвъдното и за най-добри сред хората. Аллāху теāлйā в 18-о и 19-о знамение на сūra Муджāделе по смисъл казва: **“Те се мислят за мюсюлмани, но в действителност са изключително големи лъжци. Шейтāнът ги е завладял. Не се сещат за Аллāху теāлйā и не споменават името Му. Последвали са шейтāна и са станали шейтāни. Ала знайте, че привържениците на шейтāна загубиха.**

Хвърлиха се в безкрайно мъчение, оставяйки вечното щастие.” Един от големците е видял, че шейтāнът седи и бездейства. Отишъл при него и го запитал защо не се занимава с мамене на хора. Шейтāнът е отговорил така: “Днешните фалшиви учени – представящи себи си за духовници – ми оказват толкова голяма помощ в заблуждаването на хора, че за мен не остава работа.” Погледнато реално, днешната отпуснатост в изпълняване на повелите на исляма и отдръпнатостта на хората от религията се корени в думите и писанията, казани под завесата (маската) на религията, и в неправилните намерения и цели на тези двуличници. [Истинските духовници в исляма имат три качества: притежание на разум, притежание на знание и притежание на религия. Онзи духовник, който притежава и трите качества, се нарича **ислямски учен**. Ако едно от тези качества липсва, не бива да се има доверие в думите на такъв човек. За да може един мюсюлманин да стане ислямски учен, той трябва да се специализира в научните и религиозните познания.]”

Истинските хора на āхирета (отвъдното) са онези от тях, които не обичат земното, не гонят материални облаги, високи постове и известност, и не желаят да заемат ръководни позиции. Те са наследниците и пълномощниците на пророците (*алейхимусселѝм*). Те са най-добрите сред всички създания. В Съдния ден тяхното мастило ще се претегли с кръвта на шехїдите (мъчениците), жертвали техния живот за Аллāху теāлїя, и мастилото ще натежи повече. Именно това са личностите, които са похвалените в хадїса “**Сънят на учените е ибāдет.**” Тези хора са осъзнали красотата на безкрайните блага на āхирета и са видели грозотата на земята и нейното зло. Те знаят, че āхиретът е вечен, а земята е преходна и кратковременна; оставили (обърнали са гръб на) нетрайните, бързопроменящи се и свършващи неща и са прегърнали (поставили за цел) вечните, неразвалящите се и несвършващи красоти. Осъзнаването на величието на āхирета става чрез проумяване на безкрайното величие на Аллāху теāлїя, а осъзналият величието на āхирета изобщо не би отдал значение на земята, защото земният и отвъдният живот са като две противоположности. Който зарадва едната от тях, автоматично ще е разсърдил другата. Отдаващият значение на земното ще е обидил отвъдното, а нехаресващият земното ще е отдал значение на отвъдното. Едновременното отдаване на значение или унижаване на двете неща е невъзможно. Две противоположности не могат да бъдат събрани на едно място [огънят и водата, например].

Поради множество причини и ползи, някои тасаввуфски големци – след пълното забравяне на света и себе си – започват за пред другите да се представят като хора на земното. Другите си мислят, че тези големци обичат и искат земното, но реално в тях не е останала никаква обич и желание за земно. За тях е 37-ият āйет на сўра Нўр, където по смисъл се казва: “**Търго-**

вията и продажбата на тези хора изобщо не ги отвлича от споменаването на Аллāху теāля.” Изглеждат обвързани към земното ала в действителност нямат никаква връзка с него. Хāдже Бехāуддйн Накшибенд Бухārй (*куддисе сиррух*) е казал: “В блажена Мекка, на пазара в Минā, видях един млад търговец, който извършваше покупко-продажба на стойност 50 000 жълтици, но междувременно сърцето му не забравяше Аллāху теāля дори за миг.”

3 – Фанатици в науката [фалшиви учени] – Това са онези, които имат университетски дипломи и се представят за учени. Те говорят и пишат измислици, кичейки ги с имена като “наука”, “медицина” или “съвременни познания”. Правят го с цел да унищожат вярата на младежите и да ги отделят от религията. Твърдят, че ислямските книги не съответстват на науката и че е изостаналост да се вярва и да се живее съгласно тях. Както фанатиците [фалшивите учени] в религията променят ислямските знания, така и фанатиците в науката променят научните знания и атакуват исляма. Разумен човек, който познава исляма обстойно и е усвоил знанията, които се преподават в университетите, веднага разбира, че твърденията на тези фалшиви учени не съответстват на науката и че си нямат на понятия нито от наука, нито от религия. Въпреки това младите хора и учениците се подвеждат от званията и титлите на тези хора, вярват на техните лъжи и попадат в бедствие. Това довежда до разединение в ислямската общност. Подробни обяснения относно фалшивите учени има в турската книга “**Se’ādet-i ebediyye**” [и английския ѝ превод “**Endless Bliss**”].

И трите групи фанатици, както е обяснено по-горе, са нанесли голяма вреда на ислямските страни и чистата ислямска религия. И все още продължават да вредят! Такива мунāфъци (лицемери) и зъндъци [ислямски врагове, представящи себе си за мюсюлмани] съществуват и днес. Опитват се да унищожат исляма отвътре. Хвала на Аллāху теāля, че вече загубиха много от предишната си мощ! Днес, както и Аллāху теāля повелява, ислямският свят се стреми да научи всички тънкости в науката. Мюсюлманите знаят, че това е единственият начин за достигане до научното и технологично равнище на Запада. За жалост, мюсюлманите, които в Средновековието са били първенци в знанието и науката, в последно време доста поизостанаха. Това е резултат от интригите и лъжите на ислямските врагове, както от и пренебрегването на заповедите на религията.

Всичко това показва, че ислямската религия е съвършена във всяко едно отношение и че напълно съответства на условията на двадесет и първи век. Тя повелява знание, наука и справедливост, и забранява мързела. Основава и покровителства социалния ред, който е започнал да се установява в Европа едва след XIX век. В тази книга няма достатъчно място за подробна информация на тази тема. Нашите братя мюсюлмани, както и последователите на дру-

гите религии, които се интересуват и искат да опознаят исляма, могат да научат връзката между ислямската религия и социалния ред от книгата “**Se’âdet-i Ebediyye**”. Препоръчваме на тях да я прочетат. [Тя е преведена на английски под името “**Endless Bliss**”.]

КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН

Думата “ислям” на арабски език означава “подчинение, постигане на щастие” и в същото време – “мир”. Имām а’зам (*рахиме-хуллāху теāлйā*) определя исляма като “подчинение на заповедите на Аллāху теāлйā”.

Ако горните определения бъдат прочетени внимателно, ще стане ясно – от само себе си – какъв трябва да бъде добрият мюсюлманин. Нека да повторим пак:

Мюсюлманинът, преди всичко, е физически и духовно чист. Нека започнем – от тези две неща – с физическата чистото:

На различни места в Корāн-и керйм Аллāху теāлйā по смисъл казва: “Обичам чистите!” Мюсюлманите не влизат в джамиите и домовете си с обувки. Техните килими и постелки са чисти. В къщата на всеки мюсюлманин има хамам (баня). Техните тела, дрехи и храни са винаги чисти и затова те не разпространяват микроби и болести. Във Версайския дворец, с който французите се хвалят пред света, няма дори една баня. През Средновековието французите – тъй като нямали тоалетни в къщите си – всяка сутрин са вземали нощното гърне, в което се изхождали нощем, заедно с шише за питейна вода, и отивали до река Сена. Първо са наливали вода за пиене, а после са изсипвали съдържаните на гърнето в същата река. Тези редове са буквално преведени от френската книга “Питейна вода” (**L’Eau Potable**). Един немски свещеник – който е дошъл в Истанбул във времето на султан Сюлейман Законодателя – в своята книга, написана предполагаемо около 967 [1560] г., казва: “Тукашната хигиена ме възхити. Всички хора се мият пет пъти на ден. Всички магазини са чисти и по улиците няма никаква мръсотия. По дрехите на продавачите няма дори и едно малко петънце. Наред с това тук има сгради, наречени хамами. В тях има топла вода, с която хората си чистят телата. За разлика от тях, нашите хора са мръсни и не знаят как да се къпят.” Европейците се научили да се къпят от мюсюлманите – чак след векове.

Днес обаче в публикуваните книги на чужденци, които са пътували из държавите, наричани “мюсюлмански”, пише: “Когато отидем в някоя източна страна, най-напред долавяме смрад на риба и смет. Мръсно е навсякъде, а плюнки са осеяли пътищата. Тук-там могат да се забележат купчини смет и трупове на животни. Човек се чувства отвратен, когато преминава през из-

точните страни, и разбира, че мюсюлманите не са чисти, както твърдят самите те.” Днес в страните, носещи името “ислямски”, освен, че знанията за вярата са изопачени [т.е. освен, че преобладаващото население следва отклонените течения и разпространява тези опасни убеждения], там не се отдава нужното внимание и на хигиената. Но тук вината не е в религията, а в хората, които са забравили, че в чистотата е същността на исляма. Бедността не е причина за липса на хигиена. Нима плюенето по земята и замърсяването на околната среда имат нещо общо с материалното благополучие? Причинителите на тази мизерия са едни нещастници, които са забравили, че хигиената е повеля на Аллāху теāлā. Ако всеки мюсюлманин познаваше своята религия както трябва и я практикуваше, тези нечистотии щяха автоматически да изчезнат и чужденците, посещаващи мюсюлманските страни, щяха да се възхитят на тяхната чистота, както се възхищавали на средновековните мюсюлмани.

Истинският мюсюлманин е чист и полагащ големи грижи за своето здраве. Той никога не пие алкохолни напитки, които са всъщност вид отрови. Той не консумира и свинско месо – забранено от исляма – защото то крие различни опасности и вреди. Установено е, че вирусът на заразната и смъртоносна болест “СПИН” се намира у прасетата. Вирусът е открит в содомити.

Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) е похвалил медицината по различни начини. Един пример за това са думите му: **“Знанието е два вида: знание за тялото и знание за религията.”** Т.е. най-необходимите знания са религиозните (които пазят душата) и тези за здравето (които пазят тялото). С това той е повелил, че трябва – преди всичко – да се работи за здрава душа и тяло. Ислямът е заповядал да се изучат знанията за тялото, преди тези за религията, защото всички праведни дела могат да бъдат извършени със здраво тяло.

Днес във всички университети се учи, че медицинската практика се състои от две части – хигиена (профилактика) и лечение. Първата има предимство пред другата. Основната задача на медицината е да предпази хората от болести и да ги поддържа здрави. Дори болният човек да се излекува, той – в много от случаите – остава с някакъв недостатък и не може да си възвърне предишната форма. Ето, ислямът гарантира първата част на медицината – хигиената. Във втората част на книгата **“Мевāхиб-и ледуннийе”** е доказано със свещени āйети, че Корāн-и керīm насърчава и двете части на медицината.

Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) и византийският император Ираклий си пращали взаимно писма и вестоносци. Един път Ираклий е изпратил множество подаръци и един лекар сред тях. Когато лечителят е пристигнал в Медина, казал на Пейгамбера ни (*алейхисселām*) следното: “Господине! Негово величество императорът ме изпрати при Вас на служба. Ще се грижа безплатно за вашите болни!” Пророкът (*саллялāху теāлā алейхи ве*

селлем) е приел това и наредил да му осигурят дом. Мюсюлманите ежедневно са започнали да му носят вкусна храна и разнообразни питиета. Изминали дни и месеци, но нито един от тях не се е разболял и дошъл на лечение. Най-накрая лекарят се е засрашил и поискал разрешение от Пророка ни (*алейхисселлям*) за тръгване. “Господине! Дойдох тук да Ви служа. Изминаха дни и месеци, но досега не дойде нито един болен човек. Бездействиях, ядох, пих и живях в удобство. Нека вече да си тръгна!” – казал той. Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселлям*) отговорил: **“Ти си знаеш. Но ако останеш още – то (знай, че) за мюсюлманите е задължение да служат на гостите и да им поднасят нещо (за ядене и пиене). А ако си тръгнеш – на добър път! Но знай само това, че дори да останеш тук с години, нито един (мюсюлманин) няма да дойде при теб, защото моите сподвижници не се разболяват! Ислямската религия е показала пътя към доброто здраве. Те обръщат голямо внимание на чистотата. Не ядат нищо, преди да са огладнели и стават от трапезата, преди да са се наситили.”**

С тези думи не искаме да кажем, че мюсюлманите изобщо не се разболяват, но онзи вярващ, който обръща внимание на хигиената и здравето си, остава здрав и не се разболява лесно. Смъртта е истина. Никой не може да се спаси от нея и всеки ще умре от някаква болест, но поддръжката на здравето до онова време е възможна само с отдаване на значение на заповедите и чистотата, повелена от исляма.

През Средновековието – когато християнството е изживявало своя пик – всички големи учени в медицината са били мюсюлмани и европейците са ходели в Андалусия за медицинско образование. Ваксината срещу едра шарка е открита от турци мюсюлмани. Дженър е научил за нея от турците и я занесъл в Европа едва през 1211 [1796] г., когато несправедливо е получил званието “Откривател на ваксината срещу вариола”. В онези дни Европа е тънела в мрак и хората масово са умирали от болести. Кралят на Франция Луи XV е починал от едра шарка през 1774 година. Европа дълго време е била покосявана от чума и холера. Когато **Наполеон I** е обсадил крепостта Акка – през 1212 [1798] г. – сред армията му се е разпространила зараза от чума и той е останал безсилен пред нея. Принудил се да иска помощ от турците мюсюлмани, враговете му. В една френска книга от онова време пише така: “Турците приеха нашите молби и ни изпратиха медици. Те бяха с изключително чисти дрехи и сияйни лица. Първо отправиха молитва (ду’а), а после измиха ръцете си с вода и сапун продължително време. Срязаха с ланцети бубоните (подутините) по телата на болните, прочистиха течностите в тях и ги измиха. След това настаняха пациентите в отделни помещения и инструктираха здравите да не се доближават до тях, доколкото е възможно това. Изгориха дрехите на болните и ги облякоха в нови. Накрая измиха ръцете си отново, изгориха алое

в стаите на болните, изпълниха молитва и си тръгнаха, без да приемат пари или подаръци от нас.”

Това показва, че допреди две столетия западниците са били напълно безпомощни срещу болестите, а чак след това са научили за съвременната медицина от мюсюлманите. После самите те – правейки нови експремиенти [т.е. полагайки усилията, които Корāн-и керйм повелява] – са напреднали в нея.

Що се отнася до душевната красота, мюсюлманите без съмнение трябва да притежават красив нрав и достойнство. Ислямската религия е морал и благородство – от начало до край. Невероятно висока е степента на добротата, справедливостта и щедростта, които ислямът повелява да оказваме и към приятели, и към врагове. Събитията през всички тези четиринадесет века са показали този факт много ясно дори и на недоброжелателите. Нека да споменем едно доказателство от безброй такива:

В един съдебен запис отпреди двеста години, фигуриращ в архивите на музея в Бурса, пише: “Мюсюлманите построили джамия до еврейския квартал в Алтъпармак. Евреите обаче са вдигнали претенция, че парцелът е тяхна собственост и нещата достигнали до съда. След като се е установило, че парцелът е юдейска собственост, съдът решил да събори джамията и да предостави парцела на юдеите, при което решението е било изпълнено.” Вижте каква справедливост само!

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Бях изпратен да допълня добрите нрави, да разпространя красивата нравственост по света.”** Друг хадїс-и шерїф гласи: **“Онези сред вас, които имат красив нрав, притежават силна вяра.”** Дори вярата се измерва с нравствеността.

Духовната чистота е от съществено значение в исляма. Човек, който лъже, мами, угнетява, върши несправедливости, не помага на своите братя по религия, възгордява се и мисли само за лични облаги – колкото и ибāдети (поклонения) да извърши – пак не ще стане истински мюсюлманин. В първите три знамения на сūra Мā’ўн по смисъл се казва: **“О, Пейгамбере Мой! Видя ли ти онзи, който отрича Съдния ден, онзи, който с грубост и укор пъди сирака и присвоява (краде) правото му (т.е. онова, което е негово право), не храни бедния и не насърчава и другите да вършат добро към бедните?”** Поклоненията на подобни хора не се приемат. В ислямската религия отбягването на забраните (харāмите) – като по ред на значимост – стои преди изпълняването на заповедите (фарзовете), т.е. то заема първо място. Истинският мюсюлманин – преди всичко – е свършен и зрял човек, усмихнат, сладкодумен и винаги правдив. Той никога не се ядосва. Расўлюллах (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) е казал: **“Човек, на когото е дадена кротост, са му дадени земните и āхиретски добрини.”**

Мюсюлманинът е изключително скромен. Изслушва всеки, който е дошъл за помощ, и помага ако това е по негови възможности.

Мюсюлманинът притежава достойнство и учтивост. Обича семейството и страната си. Пейгамберът ни (*саллялāху теāля алейхи ве селлем*) е казал: **“Любовта към страната е (т.е. произлиза) от вярата.”** Ето защо, когато държавата воюва с нападатели, мюсюлманинът на драго сърце служи като войник. В произведението на немския свещеник от 1560 г. – което споменахме малко по-горе – пише още: “Сега проумях защо турците мюсюлмани ни побеждават във всеки военен поход. Винаги щом има война, мюсюлманите веднага грабват оръжие и се бият с любов; умират в името на родина и религия. Те приемат, че умрелите във война, ще отидат в Рая. При нас – за разлика от тях – когато има вероятност от война, всеки търси къде да се скрие, за да не участва в армията. А наетите насила – както е известно – не се бият с желание.”

Аллāху теāля по много добър начин е обяснил в Корāн-и керйм какви иска да бъдат Неговите раби. В свещените āйети от 63-и до 69-и āйет на сūra Фуркāн по смисъл се казва: “[Достойните] **раби на Рахмāн** [Аллāху теāля, Който проявява голяма милост към рабите] **са тези, които ходят по земята със скромност и достойнство. А когато невежите отправят думи към тях** [т.е. когато се опитат да ги подражат], **те им отговарят с хубави думи, като “мир вам” и с вяръност се пазят от греха. Те прекарват нощта, правейки къям и седжде на Господа си** [кланяйки намāз]. [Възхваляват Го.] **И казват: “Господи, отклони от нас мъчението на Ада! Наистина Неговото мъчение е продължително** [вечно] **и болезнено. Без съмнение колко лош е той** [Адът] **като обиталище и пребивание!”** И когато харчат те нито прахосват, нито скъперничат, а поемат средния път между тях и не престъпват ничие право. Те не съдружават с нищо Аллах. И не отнемат живот – Аллах е възбранил [сторил харām] това, освен по право. [Наказват само виновните.] **И не вършат прелюбодеяние.”**

От 72-и до 74-и āйет на същата сūra по смисъл се казва (меāl): “[Обичаните и достойни раби на Аллāху теāля] **не свидетелстват с измама. Отбягват безполезните и вредни дела. И ако случайно се срещнат с такова безполезно и трудноизпълнимо дело, те се отвърщат от него и с достойнство се отдалечават. Когато им се напомнят знаменията на Аллах, не остават пред тях глухи и слепи. И казват: “О, Господарю наш! Дари ни с такива праведни жени и деца, които да бъдат радост за очите ни! Стори ни предводители на страхуващите се от неподчинението към Аллах!”**

Освен това във втори и трети āйет от сūra Сāф по смисъл се казва: **“О, вярващи! Защо говорите онова, което не вършите? Да говорите онова, което**

не вършите, предизвиква голям гняв у Аллах.” Това показва, че ако човек обещава нещо, което няма да може да изпълни, ще стане лош човек при Аллах.

Истинският мюсюлманин оказва изключително уважение към своите родители, учители, командири, управляващи и закони. Не се занимава с безполезни неща, а обръща внимание само на необходимите такива. Не играе хазарт и не прахосва време.

Истинският мюсюлманин изпълнява своите ибāдети (религиозните си задължения) подобаващо и изразява благодарност към Аллāху теāлā. Той не върши ибāдети само и само, за да каже, че ги е направил, а ги отслужва с голямо желание и любов. Ако един човек се страхува от Аллāху теāлā това означава, че Го обича много. Както човек не иска да вижда своя любим да страда и се страхува от това да му причини болка, така и нашите ибāдети трябва се изпълняват по начин, който да разкрива обичта ни към Него. Благословиите на Аллāху теāлā – с които ни е дарил – са толкова многобройни, че дълга на благодарност към Него може да се опита да се плати само с дълбока обич и отслужване на поклонения от сърце. Има различни видове поклонения. Една част от тях, както казахме и по-горе, са между Аллāху теāлā и раба. Аллāху теāлā може да опрости онези, които имат недостатъци в ибāдетите. Зачитането на правата на другите (на всички създание) обаче също е вид ибāдет. Аллāху теāлā никога няма да прости на онези, които причиняват зло на останалите и престъпват техните права, докато собствениците на тези права не ги опростят.

Следните хадīs-и шерйфи се намират в четвъртия том на **“Еши’ат-ул-лемеāт”** – персийското разяснение на известната книга **“Мишкāt-ул-месāбих”**:

1 – Аллāху теāлā не проявява милост към този, който не проявява милосърдие към хората.

2 – Помогнете на угнетения и на угнетителя като предотвратите гнета!

3 – Ако девет десети от парите за закупуване на една риза са от халял, а една десета от харām, Аллāху теāлā няма да приеме намāза с тази риза.

4 – Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина – той не го угнетява, притичва му се на помощ и не го подценява. За всеки мюсюлманин животът, имотът и честта на другите мюсюлмани са неприкосновени.

5 – Кълна се в Аллах, че вярата на никой от вас няма да е пълна, докато не заобича за своя брат онова, което обича за себе си.

6 – Кълна се в Аллах, че онзи, от чието зло не е сигурен съседът му, няма вяра [не е истински мюсюлманин].

7 – Няма вяра онзи, в чието сърце няма милост. [Т.е. вярата в него не е пълна, зряла.]

8 – Аллāху теāлй проявява милост към онзи, който е милостив към хората.

9 – Не е от нас този, който не проявява милост към по-малките и не уважава по-възрастните.

10 – Когато онзи – който (на младини) е проявявал милост и е помагал на възрастните – остарее, Аллāху теāлй ще дари и него с помощници.

11 – Аллāху теāлй обича онзи дом, в който има сирак, на когото се прави добро.

12 – Ако човек накара да млъкне онзи, който злослови при него, Аллāху теāлй ще му помогне и в двата свята. А не го ли стори, имайки сила за това, Аллāху теāлй ще го накаже и в земния, и в отвъдния живот.

13 – Човек, който види срамно нещо в свой брат по религия, но го прикрие, ще е все едно изкарал от гроба живозаровено момиче, както са правели [погребвали] арабите преди исляма, т.е. [все едно ще] е спасил живота му.

14 – По-добрият от двама приятели – при Аллāху теāлй – е онзи, който върши повече добро на другия.

15 – Дали човек е добър или лош проличава от това дали съседите му [мюсюлмани] го харесват или не.

16 – Адът е място, където ще отиде човекът, който с език накърнява съседите си, дори и да кланя много намаз, да говее много и да дава много милостиня (садака). А мястото на онзи, който има малко намаз, орудж и садака, но не наранява с език съседите си, е Дженнетът.

17 – Аллāху теāлй е дал земно и на приятелите Си (любимите Си раби), и на враговете Си, но красив нрав е дал само на Своите любимци. [Оттук става ясно, че са верни думите “Надяваме се, че неверниците с добър характер ще получат възможност да станат мюсюлмани, когато наближи смъртта им.”]

18 – Ако човек е посегнал нечий чест и имущество, севāбите му (наградите за добрите дела) – в Съдния ден – ще бъдат дадени на угнетения. Ако няма ибāдети и добри дела (за даване) – ще нарами греховете на онеправдания.

19 – Лошият нрав е най-големият грях при Аллāху теāлй.

20 – Ако някой се радва, когато необичан от него човек бъде застигнат от беда, то Аллāху теāлй ще му изпрати същото тегло.

21 – Двама човека влязоха в джамията и откланяха намаз. После им беше поднесено за ядене, но те отвърнаха, че говеят. След като си поприказваха известно време, станаха и тъкмо се канеха да тръгнат, когато Пророкът ни (*саллялāху теāлй алейхи ве селлем*) – в обръщение към тях – каза: “Отслужи-

те своите намази отново и говейте отново, защото одумайте някого. [Споменахте негов недостатък.] Злословенето премахва севāба на ибāдетите.”

22 – **Не завиждайте! Както огънят унищожава дървото, така и завистта заличава севāбите на човека.** [Да завиждаш означава да желаш човекът, на когото завиждаш, да загуби благословиите, с които Аллāху теāля го е дарил. Но ако не желаш той да ги загуби, а просто искаш да ги имаш и ти, това чувство се нарича благородна завист (и не е грях). А ако искаш даден човек да се спаси (изчисти) от лош нрав или вреден навик, то това се нарича “усилие, старание, усърдие в името на Аллāху теāля”.]

23 – **Човекът с красив нрав ще постигне добро и в земния, и в отвъдния живот.**

24 – Аллāху теāля няма да въведе в Ада онзи раб, когото е дарил с красиво лице и добър характер.

25 – Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*):

- **Бъди с добър нрав!**

- Какво е добър нрав? – запита сподвижникът.

- **Сближи се и наставлявай онзи, който се отдалечава от теб и прости на онзи, който те угнетява. И дай в изобилие имущество, знание и (окажи) помощ на онзи, който те лишава от тях.”**

26 – **Дженнетът е място, където ще отиде човек, който е чист от възгордяване, предателство и дълг.**

27 – Веднъж Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не е приел да води погребалния намаз на човек с дългове. Сахāбин [мюсюлманин, видял Мухаммед (*aleyхисселām*)] на име Ебӯ Катāде (*радияллāху анх*) е поел въпросните дългове върху себе си и чак тогава Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се съгласил.

28 – **Не бийте своите жени!** [Не правете и не говорете неща, заради които те ще страдат.] **Те не са ваши роби.**

29 – **Най-добрият измежду вас при Аллāху теāля е онзи, който е най-добър спрямо съпругата си. А аз съм най-добрият спрямо съпругата си измежду вас.**

30 – **Най-добрият сред вас във вярата е онзи, който има най-красив нрав и се отнася най-меко с жена си.**

Повечето от посочените хадīs-и шерīфи са от книгата “Зевāджир” (непосредствено преди частта “ихтикār”) на великия ислямски учен Ибни Хаджер Меккī (*рахметуллāху алейх*). Те са източниците на красивия ислямски морал. Ислямските учени са извлекли различни закони от тези хадīs-и шерīфи, някои от които са следните:

1 – Харām е за мюсюлманин в дār-ул-харб (страна, която не се управлява според законите на исляма) да посяга на имота, живота и честта на тамошните хора. Не бива да се противи на техните закони и да се ползва с измама при покупко-продажба и на други места.

2 – Посягането на имота на неверника и нараняването на сърцето му е по-голям грях от отнемане на имота на мюсюлманина. Жестокостите към животните пък са по-голям грях от жестокостите спрямо хората и неверниците.

3 – Харām е да се взема чужд имот и да се ползва без разрешение, дори да се връща обратно невредим.

4 – Ако човек отложи изплащането на своя дълг с един час, когато разполага с необходимите средства за това, той ще стане угнетител и грешник. Във всяка една секунда ще се намира под проклятие. Неизплащането на дълга е такъв грях, че продължава да се пише [нараства непрекъснато] дори и по време на сън. Грях е да се изплаща с пари на ниска стойност или с непотребно имущество и ако заемодателят ги приеме с нежелание. Не може да се спаси от греха, докато не се спечели доволството на заемодателя.

От 1400 години насам ислямските учени винаги са говорели за красивия морал на исляма, описвайки го в своите книги. С това те се опитвали да поместят красивия ислямски нрав в умовете и сърцата на младежите. Една от безбройните книги, разпространяващи красивия морал, ще бъде посочена за пример сега.

Книгата “**Мектубāt**” на големия ислямски учен имām Раббāнī Ахмед Фārūkī (*рахиме-хуллāху теālā*) е много ценна. Той е голям евлия (приближен раб на Аллāху теālā) и е муджеджидът на второто хилядолетие [по ислямско летоброене]. [Муджеджид – велик ислямски учен и евлия, който изчиства бид’атите (нововъденията) и връща исляма в първоначалния му вид.] Сеййид Абдулхакīm Арвāsī беше професор ординарий по тасаввуф (наука за нравствеността) в най-висшето медресе на Османската държава – “**Медресет-ул-мутехассисīн**”. Той много често казваше така: “В ислямската религия не е написана по-ценна книга от “**Мектубāt**”!” и “След Корāн-и керīm, книгата на Аллāху теālā, и хадīs-и шерīфите на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) най-ценната и високопоставена книга е “**Мектубāt**” на имām Раббāнī.”¹

В 76-о писмо от първия том на “**Мектубāt**” се казва:

“В седми свещен āйет на сūra Хашр по смисъл се казва: “**И каквото ви даде Моят Пророк – вземете го. Подчинете се! Отбягвайте онова, което той ви**

¹ Имām Раббāнī е бил роден в индийския град Серхенд през 971 [1563] г. и починал там през 1034 [1624] година. Абдулхакīm Арвāsī е бил роден във Ван (град в Източна Турция) през 1281 [1865] и почина в Анкара през 1362 [1943] година. Гробът му е в Баглум.

възбрани!” За спасение от гибел в този и от мъчение в отвъдния свят – както се вижда – са необходими две неща: Стриктно следване на заповедите и отбягване на забраните. Това се нарича “следване на исляма”. По-важната и необходима от тези две части е втората. Отбягването на забраните се нарича **“вера’ ”** и **“таквā”**. Веднъж в присъствието на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) са казали, че един човек върши много ибāдети и полага големи усилия, а друг пък се въздържа изключително от забранените неща. Тогава той (*алейхиссалāту весселām*) е заявил: **“Нищо не може да бъде като вера’.”** Т.е. отбягването на забраните е по-ценно. В един хадīs-и шерїф се казва: **“Вера’та е стълбът на вашата религия.”** Хората могат да превъзхождат мелāикетата (ангелите) и да напреднат само с вера’, т.е. напредването зависи от нея. Мелāикетата също се подчиняват на заповедите, но те не напредват. Следователно най-необходимо неща е стриктното отбягване на забраните. Най-ценното нещо в исляма е таквāта; тя е основата на исляма. Вера’ и таквā означават “отбягване на харāмите”. За пълното отбягване на харāмите е необходимо да се страни – сащо така – от прекомерното вършене на мубахи (позволените от исляма неща). Те трябва да се вършат само по необходимост. Ако човек използва мубахите – както си иска или ги върши твърде често – ще започне да прави и съмнителните неща. А съмнителните неща са близки до забранените. Човешкият нефс е алчен (егоистичен) – той е като животно. Онзи, който ходи покрай пропастта, може един ден да падне в нея. За да се постигне истинска вера’ и таквā е необходимо да се вършат мубахите само толкова, колкото е необходимо. Не бива да се превишава границата на крайната необходимост. А при вършене на мубахите [колкото казахме] е необходимо възнамерение за ползване с цел изпълняване на задълженията към Аллāху теāлй. Почти невъзможно е постоянното и цялостно отбягване на повечето мубахи – особено в наши дни – но човек трябва поне да отбягва харāмите и да се пази от повечето мубахи. А ако извърши повече от необходимото, трябва да направи тевбе (покаяние) и да знае, че това (прекомерно) поведение е като начало на вършене на харāми. Трябва да се осланяме на Аллāху теāлй и да се молим. Тези покаяния и молби – може би – ще се приемат (от Създателя) като пълно отбягване (вид компенсация) на излишните мубахи и ще спасят човека от вредата на подобни дела. Джа’фер бин Синāн казва: “Свеждането на поглед от страна на грешниците е по-добро от възгордяването на онези, които вършат поклонения.”

Отбягването на харāмите е два вида. Първото е въздържане от грехове, с които се засяга правото на Аллāху теāлй, т.е. отбягване на грехове, забранени от Него. Втората част е въздържане от грехове, които нарушават правата на хората и другите същества. Втората част е по-важна, защото Аллāху теāлй не се нуждае от нищо и е много милостив (може да ги опрости), но рабите – от дру-

га страна – се нуждаят от твърде много неща и са свидливи. Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е казал: **“Онзи, който носи върху себе си права на раби (посегнал е на имота и честта на хората), трябва да ги изплати и поиска прошка (от онеправданите) преди да умре! Защото в Съдния ден златото и имотът няма да имат никаква стойност. В онзи [Съдния] ден ще се вземат от неговите севāби [от севāбите на престъпилия човешки права], докато се изплати правото [на угнетения]. А ако няма севāби, греховете на потърпевшия ще се натоварят върху него.”**

[Ибни Абидйн (*рахметулля̀хи теāля̀ алейх*) в разяснението на “Дурр-ул-мухтār”, на 295-а страница в темата за възнамерението на намāза, казва: “В Съдния ден, ако угнетеният не прости на угнетителя, седемстотин намāза, които са изпълнени с джемаат (групово) и приети (от Алля̀ху теāля̀), ще бъдат отнети (от угнетителя) и дадени на потърпевшия – за право, колкото един данк.” Един данк се равнява на една шеста от динара, което е около половин грам сребро.]

Един ден Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е попитал Есхāб-и кирāм:

- **Знаете ли кой е фалирал?**

- Човек, който е останал без пари и имот. – овърнали те.

Тогава Пейгамберът ни (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) е казал:

- **Фалирал е онзи от моята общност, който в Съдния ден ще намери много севāби от намāз, орудж и зекят в своята книга с делата, но ще е напсувал, оклеветил, отнел имота, пролял кръвта или набил някого. Ето защо севāбите му ще бъдат раздадени на потърпевшите. Ако севāбите се изчерпат, преди да са били изплатени правата, тогава греховете на угнетения ще бъдат натоварени върху него и хвърлен в Джехеннема.”**

В 98-о писмо на “Мектубāt” пише: “Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е казал: “Алля̀ху теāля̀ е Рафйк. Обича благостта и дарява благите с онова, което не дава на проявяващите твърдост.” Този хадйс-и шерйф се намира в “Сахйх” на имām Муслим.

Пак в “Муслим” се предава, че Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е казал на Аише (*радиялля̀ху теāля̀ анхā*): **“Прояви благост! Страни от твърдостта и грозните неща! Благодушието краси човека и заличава грозотата.”**

В хадйс-и шерйф [поместен в “Муслим”] се казва: **“Онзи, който не проявява благост, не (ще) е извършил никакво добро.”**

В хадйс-и шерйф [от “Бухāрй”] се казва: **“Сред вас най-обичам онзи, който е с най-красив нрав.”**

В хадїс-и шерїф [предаден от имам Ахмед и Тирмизї (*рахиме-хумуллāху теāлйā*)] се казва: **“Човек, дарен с благост, е дарен и с земни, и āхиретски добрини.”**

В хадїс-и шерїф [предаден от имам Ахмед, Тирмизї, Хāким и Бухāрї (*рахиме-хумуллāху теāлйā*)] се казва: **“Срамът е от вярата, а човек с вяра е в Дженнета. Фухшът (неприличните дела) е зло, а злите са в Джехеннема.”**

В хадїс-и шерїф [сведен от имам Ахмед и Тирмизї] се казва: **“Известявам ви за човека, за когото е харām (забранено) да влиза в Джехеннема и за Джехеннема е харām да го изгаря. Внимавайте! Това е му’мин (вярващ), който показва благо отношение към хората.”**

В хадїс-и шерїф [предаден от имам Ахмед, Тирмизї и Ебӯ Дāвуд] се казва: **“Онези, които са благи, приличат на човек, който седи върху животното си и държи оглавника му. Ако той поиска да спре животното, то му се подчинява. Ако поиска да го закара на скалите, животното тича натам.”**

В хадїс-и шерїф [от “Бухāрї”] се казва: **“Ако не се ядосва човека, който има силата да извърши каквото пожелае, по време на гняв, в Сьдния ден Аллāху теāлйā ще го повика пред всички (създания) и ще му каже: “Отиди, при която от хӯриите (девойките) в Дженнета искаш.”**

[В хадїс-и шерїф, фигуриращ във всички сборници, се казва, че] когато един човек е поискал наставление от Расӯлюллах (*саллаллāху алейхи ве селлем*), той му отвърнал: **“Не се ядосвай, не се нерви!”** Когато човекът е повторил въпроса няколко пъти, Пейгамберът ни (*алейхисселām*) е казал същото: **“Не се ядосвай, не се нерви!”**

В хадїс-и шерїф [цитиран от Тирмизї и Ебӯ Дāвуд] се казва: **“Слушайте, известявам ви за онези, които ще отидат в Дженнета! Те са слаби, немощни. Ако се закълнат да направят нещо, Аллāху теāлйā без съмнение ще изпълни техните клетви. Слушайте, известявам ви за онези, които ще отидат в Джехеннема! Те проявяват твърдост, бързат и се възгордяват.”**

В хадїс-и шерїф [съобщен от Тирмизї и Ебӯ Дāвуд (*рахиме-хумаллāху теāлйā*)] се казва: **“Ако човек се ядоса, докато е изправен, да седне. Ако и със сядане не се успокои, да легне!”**

В хадїс-и шерїф [съобщен от Таберāнї, Бейхакї и Ибни Асāкир (*рахиме-хумуллāху теāлйā*)] се казва: **“Както алоето разваля меда, така и гневът разваля вярата.”**

В хадїс-и шерїф [съобщен от Бейхакї и Ебӯ Нуайм] се казва: **“Аллāху теāлйā извисява човека, който проявява снизхождение в името на Аллах. Той вижда сам себе си малък, но в очите на хората е голям. Ако някой се приема за по-високопоставен от другите [т.е. ако проявява високомерие], Аллāху теāлйā ще го снижи и той ще е малък (долен) в очите на всички.**

Ще бъде голям [велик] само в свои очи. В действителност той изглежда по-долен от кучето и прасето.”

В хадїс-и шерїф [съобщен от Бейхакї (*рахиме-хуллāху теāлйā*)] се казва: “Когато Мусā (*алеїхисселйāм*) е попитал: “О, Господи! Кой е най-достойният сред рабите Ти?”, [Аллāху теāлйā] е отговорил: **“Този, който прощава, когато има сила [да накаже].”**

В хадїс-и шерїф [предаден от Ебӯ Я’ля] се казва: **“Ако човек контролира езика си, Аллāху теāлйā ще покрие [прикрие] срамните му неща. Ако контролира гнева си, Аллāху теāлйā ще оттегли от него мъчението Си в Съдния ден. Ако човек се помоли на Аллāху теāлйā, Той ще приеме неговата молитва.”**

Написано е в Тирмизї, че когато Му’āвийе (*радияллāху анх*) е изпратил писмо до майката на мюсюлманите Āише (*радияллāху анхā*) и поискал наставление от нея, тя в отговор е казала следното: “Селямът на Аллāху теāлйā да бъде върху теб. Чух от Расӯлюллах да казва: **“Ако човек потърси задоволството на Аллāху теāлйā в нещо, на което ще се ядосат хората, Аллāху теāлйā ще го опази от тяхната вреда. Ако човек потърси задоволството на хората в нещо, което ще разгневи Аллāху теāлйā, то Аллāху теāлйā ще остави неговата работа на хората.”**

Нека Аллāху теāлйā да отреди на нас и вас честта да следваме тези хадїс-и шерїфи, изречени от Казващия винаги истината [Мухаммед (*алеїхисселйāм*)]! Опитвайте се да действате в съгласие с тях.

Земният живот е много кратък, а мъченията в отвъдното са твърде горчиви и безкрайни. Предвидливите и разумни хора трябва да се подготвят. Не бива да се подвеждаме от неговите красота и вкус. Ако честта и стойността на хората се оценяваше със земни неща, то онези, които притежават най-голямо земно богатство, трябваше да са по-ценни и високопоставени от всички. Глупост и малоумие е да се мами човек от външния вид на земното. Проумявайки, че това няколкодневно време е голямо благо за нас, ние трябва да полагаме усилие, за да извършим харесаните от Аллāху теāлйā дела и да прави добро на рабите Му. Има два основни начина за спасение от мъченията в Съдния ден: Първият се състои в отдаване на значение и уважение на заповедите на Аллāху теāлйā, а другият в проявяване на милост и вършене на добро на рабите и създанията Му. Всичко, което е казал верният ни Пейгамбер (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*), е истина; не е шега, забавление или бълнуване. Докога ще продължи този заешки сън с отворени очи, който накрая ще донесе само срам, позор и лишение. В 115-и свещен āйет на сӯра Му’минӯн по смисъл се казва: **“Нима смятате, че ви сътворих напразно? Нима смятате, че няма да бъдете върнати при Нас?”** Знаем, че не сте в състояние да се вслушате в подобни слова. Млади сте, кръвта ви кипи и се намирате сред земни

блага. Всички се подчиняват на думите ви и може да извършите каквото си пожелаете, но ние написахме всички тези наставления, защото проявяваме милост към вас и искаме да ви сторим добро. Все още не сте пропуснали нищо! Сега е моментът, в който трябва да се покаете и да се помолите на Аллāху теāлā.” Тук свършва преводът на 98-о писмо.

Описвайки тасаввуфа в своята книга **“Ер-рияд-ут-тесаввувийе”**, сеййид Абдулхакīm Арвāсй казва: “Тасаввуф означава да се отървеш от човешките качества, да се окичиш с ангелските такива и да придобиеш чертите на морала на Аллāху теāлā”. И предава, че Ебӯ Мухаммед Джерйрй е казал: “Тасаввуф е да се украсиш с всички добри качества и да се очистиш от всички лоши.”

Мухаммед Ма’сӯм (*рахиме-хуллāху теāлā*) е синът на великия ислямски учен и муджедид на второто хилядолетие имām Раббāнй Ахмед Фārукй. Той е написал 147-о писмо от персийската си книга **“Мектӯбāt”** до един от индийските управители на име мир Мухаммед Хафйе. В това писмо се казва:

“Аллāху теāлā да не отклонява нас и вас от пътя на Мухаммед (*aleyхисселлām*) – Любимия на Господа на световите и най-високопоставен сред пророците! О, състрадателни братко! Човешкият живот е много кратък. Всичко, което ще ни се случи във вечния отвъден живот, зависи от състоянието ни в земния. Разумният и предвидлив човек – по време на краткия си земен живот – постоянно би вършил дела, които ще станат причина за добър и спокоен живот в отвъдното и би подготвил необходимите за āхиретския пътник неща. Аллāху теāлā ви е отредил да управлявате много хора и ви е сторил причина за задоволяване на техните нужди. Благодарете много, че Аллāху теāлā ви е дал такава ценна и печеливша задача и се стремете да служите на рабите Му. Знайте, че със служене на рабите на Господаря ще спечелите благословии и в земния, и в отвъдния живот. Знайте, че пътят към любовта на Аллāху теāлā е в благото отношение към хората, във вършенето на добро и в помагането на тях с усмихнато лице, сладки слова и кротост! Не се съмнявайте, че това ще доведе до спасение от āхиретските мъчения и ще увеличи дженнетските благословии! Пейгамберът ни (*саллаллāху теāлā алейхи ве селлем*) е оповестил това по много добър начин в следния хадйс-и шерйф:

“Аллāху теāлā създава нуждите на Своите раби и ги изпраща. Най-любимият раб на Аллāху теāлā е този, който служи като средство [става посредник] при достигане на богатата Му до рабите.”

По-надолу ще напиша няколко хадйс-и шерйфа, които разкриват стойността на задоволяването на нуждите на мюсюлманите и тяхното радване. Хадйс-и шерйфите хвалят красивата нравственост, благостта, снизходителността и търпението, като насърчават [хората] към тях. Проумейте ги добре! Ако не успеете да разберете смисъла на някой от тях, питайте хората, които познават

своята религия и живеят съгласно нея! [Благословените думи на Пейгамбера ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) се наричат “хадйси”.] Прочетете внимателно следните хадйси и се опитайте да се придържате към тях във всички ваши слова и дела!

1 – Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина. Те не се засягат един друг. Ако човек помогне на свой брат по религия в някое дело, то и Аллāху теāля ще го улесни в неговото. Ако някой спаси един мюсюлманин от проблем и го зарадва, то и Аллāху теāля ще го спаси от затруднение в най-тежките моменти на Съдния ден. Ако някой прикрие срамна постъпка или грешка на мюсюлманин, то и Аллāху теāля ще прикрие неговите срамни постъпки и грешки. [Бухārй, Муслим]

2 – Докато човек помага на свой брат по религия, то и Аллāху теāля ще му помага на него. [Муслим]

3 – Аллāху теāля е създал някои раби, за да задоволяват нуждите на другите и да им помагат. Изпадналите в нужда отиват при тях. За тях няма страх от мъчение в отвъдното. [Таберāнй] ”

4 –Аллāху теāля – в земния живот – е дал много благословии на някои (хора). Създал ги е, за да бъдат полезни на рабите Му. Ако те раздават тези благословии на рабите на Аллāху теāля, техните благословии няма да намалееят. Но ако не ги предават на рабите на Аллāху теāля, Той ще ги отнеме от тях и ще ги даде на други. [Таберāнй, Ибни Ебид-дуня.]

5 – Посрещането на нуждите на един брат мюсюлманин е по-печелившо (дело) отколкото десет години и’тикāф. А един ден и’тикāф – в името на доволството на Аллāху теāля – отдалечава твърде много от джехеннемския огън. [Таберāнй и Хāким.] [И’тикāф е денонощно оставане в джамия през последните десет дни от месец рамазāн (с цел ибāдет).]

6 – Ако човек извърши някоя работа (т.е. окаже помощ) на свой брат по религия, то хиляди мелйикета (ангели) ще се молят за него. За всяка негова крачка, която прави, отивайки на помощ, ще му се опрости по един грях и в Съдния ден ще бъде дарен с блага. [Ибни Мāдже]

7 – Ако някой тръгне да помага на свой брат по религия, при всяка негова крачка ще му бъдат опростени седемдесет гряха и ще бъде дарен със седемдесет севāба. Това ще продължи, докато приключи работа. А когато тя свърши, всички негови грехове ще бъдат опростени. А ако умре по време на това дело, ще влезе в Дженнета без да бъде разпитан. [Ибни Ебид-дуня]

8 – Ако някой отиде при държавните управници с цел да осигури спокойствие на свой брат по религия или за да го спаси от неприятност – и положи усилие по този път – в Съдния ден, когато краката на всички ще

се подхлъзват на моста Сърāt, Аллāху теāлй ще му помогне да премине бързо през него. [Таберāнй]

9 – Най-любимото дело при Аллāху теāлй е да се зарадва му’мин (вярващ), като му се даде дреха или като се нахрани, или като се посрещне друга негова нужда. [Таберāнй]

10 – Най-обичаното дело при Аллāху теāлй – след фарзовете – е радването на един му’мин (вярващ). [Таберāнй]

[Заповедите на Аллāху теāлй се наричат “фарзове”. От този хадīs-и шерїф се разбира, че Аллāху теāлй най-много обича онези мюсюлмани, които вършат фарзовете. Нещата, които са вредни, грозни и забранени от Аллāху теāлй се наричат “харāми”. Аллāху теāлй обича повече онзи, който отбъгва харāмите, отколкото онзи, който върши фарзовете. Притежанието на красив нрав е фарз, а на лош – харāм. Отбъгването на злото е по-ценно и носи по-голям севāб, отколкото да се върши добро.]

11 – Когато някой стори добро на един вярващ, Аллāху теāлй създава от това добро едно мелйике (ангел). Този ангел безспир изпълнява ибāдет. Севāбите от тези поклонения се дават на човека, който щом почине и бѣде поставен в гроба, ангелът – сияен и приятен – идва там. Той (мъртвецът) – щом види мелйикето – се успокоява и развеселява, и го пита: “Кой си ти?” Мелйикето отговаря: “Аз съм твоето добро към еди-кой си човек и радостта, която породила в сърцето му. Днес Аллāху теāлй ме изпрати да те зарадвам и да се застъпя за теб в Съдния ден, и да ти покажа мястото в Дженнета.”

12 – Попитали Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*):

- Кой са главните неща, ставащи причина за влизане в Дженнета?

- **Страхът от Аллāху теāлй и притежанието на добър нрав.** – отговорил той.

- Кой са главните неща, ставащи причина за влизане в Джехеннема?

- **Неконтролирането на езика и страстта.** [Тирмизй, Ибни Хиббāн и Бей-хакй]

13 – Човекът с най-силна вяра сред вас е онзи, който има най-красив характер и е най-благ спрямо жена си. [Тирмизй и Хāким]

14 – Човекът – поради красивия си нрав – ще достигне до най-високите степени в Дженнета (Рая). [Нāфиле] ибāдетите не могат да го докарат до там. А лошият нрав – от друга страна – влачи човека към най-дълбоките ями на Джехеннема (Ада). [Таберāнй]

15 – Най-лесният и лек ибāдет е малкото говорене и притежанието на добър нрав. **Обърнете внимание на тези мои слова!** [Ибни Ебид-дуния]

16 – Един човек е попитал Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): “Кое е най-доброто дело?” “**Да имаш красив нрав**” – отговорил той. Мъжът станал

и си отишъл. След малко пак се е завърнал, приближил се към него откъм дясната му страна и запитал: “Кое е най-любимото дело на Аллāху теāлй?” Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) пак отвърнал: “**Да имаш добър нрав.**” После мъжът е дошъл изотзад и пак попитал: “Кое е най-доброто, най-ценното дело?” Любимият ни Пророк се обърнал към него и казал: “**Не можа ли да разбереш какво означава да имаш добър нрав? Опитай се, колкото можеш, да не се ядосваш на никого!**”

17 – **Обещавам ви, че ще влезе в Дженнета онзи мюсюлманин, който не спори и не ранява с думи никому, макар че може да е прав. Обещавам ви, че ще влезе в Дженнета човека, който не лъже, дори на шега или с цел да разсмее околните. Обещавам ви, че човекът с добър нрав ще постигне високи степени в Дженнета.** [Ебӯ Дāвуд, Ибни Мāдже и Тирмизй]

18 – В един хадйс-и кудсй Аллāху теāлй по смисъл казва: “**Доволен съм от ислямската религия, която ви изпратих.** [Ще съм доволен от онези, които приемат тази религия и спазват повелите и забраните ѝ. Ще ги заобичам.] **Изграждането на тази религия е възможно единствено с щедрост и добър нрав. Ежедневно – с тези две неща – показвайте, че вашата религия е завършена (изградена).**” [Таберāнй]

19 – **Както горещата вода топи леда, така и добрият нрав топи (унищожава) греховете на човека. Както оцетът разваля меда и го прави негоден за ядене, така и лошият нрав разваля (унищожава) ибāдетите на човека.** [Таберāнй]

20 – Аллāху теāлй обича и помага на хората с благ нрав, а не помага на суровите и гневливите. [Таберāнй]

21 – **Кой е онзи, за когото е харām (забранено) да влиза в Джехеннема, а за джехеннемския огън е забранено да го гори? Известявам ви за него, слушайте внимателно! Това са всички онези, които не се ядосват!** [Тирмизй] [Този хадйс-и шерйф е написан и в 98-о писмо, споменато по-горе.]

22 – **Мекото държание е голямо добро, дадено от Аллах на Неговия раб. Прибързаността е пътят на Шейтāна. Това, което Аллāху теāлй обича, е благият и спокоен характер.** [Ебӯ Йа’лā]

23 – **Човек – благодарение на кротост и сладкодумие – може да достигне до степените на онези, които денем говеят, а нощем кланят намāз.** [Ибни Хиббāн]

24 – Аллāху теāлй обича онзи, който побеждава своя гняв, когато е ядосан, и се държи благо. [Исфехāнй]

25 – **Внимавайте! Съобщавам ви! Онзи, който иска да постигне високите степени на Дженнета, нека да се държи меко към проявяващия неуважение! Да прости на угнетяващия! Да бъде щедър спрямо стиснатия! Да се**

грижи за своите другари и роднини, които не го търсят и не питат за него! [Таберāнї]

26 – Да си силен не се изразява в това да победиш някого. Да си силен означава да победиш гнева си. [Бухārї и Муслим]

27 – Онзи, който дава селям с усмихнато лице, получава севāба на раздаващите милостиня. [Ибни Ебид-дуња]

28 – Следните неща са все милостини: Да се усмихне на брат по религия; да се придобият полезни знания; да се възпира от вършене на зло; да се посочи на чужденците търсените от тях места; да се премахнат от улиците камъни, тръни, кокали и подобните на тях грозни, мръсни и вредни неща, и да се дава на другите вода за пиене. [Тирмизї]

29 – “Има такива палати в Дженнета, че човека, който е в тях, може да види всяко място, което пожелае, и да се покаже на всяко място, което пожелае”. Когато Ебӯ Мāлик-ил-Еш’арї е попитал: “О, Расӯляллах! На кого ще бъдат дадени такива палати?”, Пророкът ни (*aleyхисселѧм*) отговорил: “На онези, които говорят с благи думи, щедри са и размишляват над съществуването и величието на Аллāху теāлѧ, и Му се молят, докато другите спят.”

Споменатите хадїс-и шерїфи ги взех от книгата “Тергїб и Терхїб”, която е един от най-ценните сборници с благословени хадїси.

Нека Аллāху теāлѧ да ви отреди живот, съгласуван с горепосочените хадїс-и шерїфи! Погледнете себе си! Ако живеете съобразно тях – благодарете на Аллāху теāлѧ! А ако изпадате в състояния, несъответстващи на тях – молете се Аллāху теāлѧ да ги поправи! Ако делата и действията на човека не са съвместими с тях, за него ще е голямо благо ако осъзнае собствените си пропуски и помоли Аллāху теāлѧ за тяхното коригиране. Човек, който не живее според тях и не съжालява за това, има много слаба връзка с ислямската религия. Ние трябва да се осланяме на Аллāху теāлѧ от изпадане в такова грозно положение! Стих:

**Поздравления за онези, които това велико благо са постигнали.
И горко им на сиромасите, които са го пропуснали!**

Преводът от “Мектӯбāt-и Ма’сӯмийе” свършва тук.

Хадїс-и шерїфите, споменати по-горе, заповядват мюсюлманите да се държат добре един с друг и да живеят като братя. Човек, който не е мюсюлманин, се нарича “кѧфир”. Мюсюлманите трябва да се отнасят добре и с неверниците, и да не им вредят, с което ще покажат на тях, че ислямската религия е повелила красивия нрав, братския живот и полагането на усилия за земния живот. Ето така рабите, които обичат добротата, с желание и любов ще

приемат исляма. Джихадът е фарз. Държавата осъществява джихада не само с оръжия и мечове, а и със студени войни, пропаганди и медии. Мюсюлманите правят джихад с красив нрав и вършени на добро, защото “да се прави джихад” означава “да се призват хората към исляма”. Както се вижда, доброто отношение към неверниците също е вид джихад и е фарз за всеки мюсюлманин.

Мухаммед Ма'сум Фārūkī (*рахиме-хуллāху теāлйā*) е авторът на дългото писмо, което ви цитирахме по-горе. Той е един от най-големите ислямски учени и евлии (*каддесаллāху теāлйā есрāрехумул азīз*). Родил се е в град Серхенд, Индия, през 1007-а г. по Хиджра и починал пак там през 1079 [1668] г. Гробът му се намира в голямото тюрбе на няколкостотин метра от тюрбето на баща му [имām Раббāнй]. Чрез безброй писма той е наставлявал хиляди мюсюлмани, управници, както и владетеля на онова време – султан Āлемгйр Евренгзйб (*рахиме-хуллāху теāлйā*). Полагал е усилия, за да постигнат те братски чувства, добри нрави, взаимопомощ, леснина и спокойствие в земния и щастие в отвъдния живот. Над 140 000 души, бивайки в негова компания и присъствайки на уроците му, са достигнали до високите степени на тасавуфа и са станали евлии. Освен тези избрани ученици, броят на онези, които са коригирали своите вяра и морал чрез него, е надхвърлял стотици хиляди. Повече от четиристотин души от евлиите, превъзпитани от него, са достигнали до степената “иршād” [степената да напътват другите]. И всеки от тях е спасил хиляди хора от гибел, невежество и заблуда в градовете, в които са били изпратени. Шестимата му синове също са станали големи учени и евлии, както и всички негови внуци, и оставили след себе си множество ценни книги, осветяващи пътя на всички хора.

Истинският мюсюлманин не вярва в суеверия. Той не обръща внимание на магии, нещастия, предсказания, муски, които съдържат неща различни от свещените āйети на Корāн-и керйм, сини мънисти, гадателство и подобни на тях неща. Той не вярва, че те винаги могат да окажат влияние. Не отдава значение на паленето на свещи върху гробове и връзването на конци и тел. Той само се смее на шарлатаните, които казват, че проявяват керāмети. В действителност повечето от тези суеверия са вкарани в исляма от другите религии. Великият ислямски учен имām Раббāнй (*рахиме-хуллāху теāлйā*) отговаря по следния начин на онези, които очакват да видят **керāмети** от ислямските учени: “Хората чакат да видят керāмети от духовниците. Някои от тях нямат керāмети, но са по-близо до Аллāху теāлйā от други. Най-големият керāмет е доброто изучаване на исляма и воденето на живот в съответствие с него.”

Последните изследвания в университета в Станфорд (Америка) показват, че някои хора притежават така наречено “шесто чувство”, позволяващо им да вършат необикновени неща, като да броят предмети в затворена кутия, да

прочитат написаното в затворен плик, да се свързват с хора, които са далече от тях, или да четат мисли. Хора от всички раси и религии са били присъединени към експеримента и всички са постигнали същия успех, независимо от тяхната религия и раса. В Далечния изток (Китай и Индия) се срещат някои китайски гадатели и индийски факїри, които имат невъобразими умения. Сред тях има такива, които сякаш летят във въздуха, а други хвърлят въжета нагоре и започват да се катерят по тях. От друга страна, будизмът, практикуван от китайците, е вид философска система. Буда (563-483г. пр. н. е.), Конфуций (531-479г. пр. н. е.) и Лаоце са били известни философи. Принципите, проповядвани от тях, са правила на високия морал. Това са неща като отказ от много амбиции, [изтърпяване на риязет, т.е. отбягване на желанията на нефса], вършене на добро, търпение, взаимопомощ, борба със злото и други. Буда е казал: “Отнасяй се към другите така, както искаш те да се отнасят с теб”, но не е споменал за Аллāху теāлā. Макар да е изтъквал, че е само човешко същество, Буда е бил обожествен – след своята смърт – от учениците. Построили са храмове в негова чест и така будизмът се е превърнал в религия. Истинската религия на индийците е огнепоклонничеството – вид идолопоклонничество. Освен на идоли, те се покланят и на някои животни (на крави, например). Всъщност нито будизмът, нито огнепоклонничеството не са религии. Но е факт, че някои техни последователи имат умения, наподобяващи керāмети. Те ги придобиват чрез специални обучения, риязети, особени физически упражнения и дългогодишна работа. Магнетизмът (който сякаш заличава човешките сетива) и хипнозата (с която насила се повеляват заповеди на хората и се карат да вършат различни дела) са все видове специални сили, които някои хора притежават.

Но нито едно от тези неща не е керāмет, а просто умение. Днес учените твърдят, че всички хора (в по-голяма или по-малка степен) имат умения от този род, че някои хора ги притежават в по-развита форма и могат да подобрят това чувство чрез специални методи и че всички хора ще са в състояние да събудят това чувство с нови и лесни методи, които ще бъдат открити с течение на времето. Следователно ако някой човек с развито шесто чувство изтъкне тази своя особеност не като умение, а като керāмет, ще е измамил околните.

Имām Ахмед Раббāнī (*каддесаллāху теāлā сиррахул-азїс*) в 293-о писмо казва: “Керāметите се делят на два вида. Първият вид са знанията и ма’рифетите (познанията) за същността, качествата и делата на Аллāху теāлā. Те не могат да бъдат придобити чрез размишления. Аллāху теāлā ги дарява само на Своите избрани раби. Вторият вид е свързан с вникване в тайните на материалния свят. Този керāмет може да бъде даден както на неверниците, така и на избраните раби. Ценни са обаче само керāметите от първия вид. С

тях биват дарявани онези, които са на правилния път и са обичани от Аллāху теāлā. Невежите обаче смятат, че всъщност ценен е вторият вид и когато стане въпрос за керāмети, те се сещат само за това. Човек, изчиствайки своя нефс с глад и уединение, може да разбере тайните на създанията. Но тъй като повечето хора мислят само за земно, те смятат за евлии онези, които разкриват подобни неща [т.е. тайни на създанията]. Не отдават значение на онези, които говорят истината и казват: “Ако те бяха евлии, щяха да ни информират за състоянията ни.” С тази своя изкривена логика те отричат любимите раби на Аллāху теāлā.”

В 260-о писмо пък се казва: “Да бъдеш евлия означава да се доближиш до Аллāху теāлā. С керāмети, свързани със създанията, могат да бъдат дарени и онези, които са достигнали до тези степени. Проявяването на много подобни керāмети не доказва, че даден евлия е с висока степен. За един евлия не е наложително да знае, че от него се появяват керāмети. Аллāху теāлā може да стори образа на един евлия да се вижда от всички хора в различни страни по едно и също време. Може да бъде видян да върши необикновени неща на далечни места, а самият той да не знае за случващото се. А дори да знае, той не би разкрил това пред другите, защото [евлиите] не отдават значение на керāметите.”

Ибни Хаджер Меккī (*рахиме-хуллāху теāлā*), който е един от любимците на ехли суннитските учени и чиито думи са доказателство в религията, предава следните хадīs-и шерїфи (преди главата “Ихтикār”) в книгата “Зевāджир”: **“Кълна се в Аллāху теāлā, че поклоненията на онези, които са изяли дори един зальк от харām, не се приемат в продължение на четиридесет дни”** и **“Намāз, изпълнен с риза, която е купена с харām пари, не се приема”**, и **“Милостиня, която е дадена от харām пари, не се приема и грехът не намалява.”** Суфян Севрї казва: “Да се върши добро дело с харām пари е като да се изчисти мръсотия с урина.”

Истинският мюсюлманин не изпълнява ибāдети за показност. Нāфиле ибāдетите [онези, които не спадат в категориите “фарз” и “вāджиб”] се вършат скрито, а фарзовете – открито, или групово в джамиите. Когато един добър мюсюлманин пожелае да стори благодеяние или да даде милостиня, той го прави тайно и без да засяга онзи, на когото върши добро. Дава милостиня без да натяква. Аллāху теāлā на много места в Корāн-и керїм заповядва това.

Казано накратко, добрият мюсюлманин е идеалният човек, който притежава всички черти на добрия характер – сериозен, добър, физически и душевно чист и надежден във всяко отношение.

Големият ислямски учен имām Газālї (*рахиме-хуллāху теāлā*) (450 [1058] – 505 [1111]) класифицира хората в четири групи в своята книга **“Кимїā-и се’āдет”**, написана на персийски език преди почти 900 години: “Първата гру-

па са онези, които не знаят нищо, освен да ядат, пият и да се наслаждават на земни удоволствия. Втората се състои от онези, които проявяват груба сила, потискат хората и вършат жестокости. Третата група са хора, които мамят околните с подлост и лицемерие. Само четвъртата част са истинските мюсюлмани, притежатели на красивия морал, обяснен по-горе.”

Не трябва да се забравя, че в сърцето на всеки човек има път към Аллāху теāлā. Въпросът е как да се насочи светлината към хората по този път. Ако човек почувства тази светлина в сърцето си, без значение към коя група принадлежи, той ще се разкае за сторените злини и ще се напъти.

Ако всички хора бяха приели исляма, на света нямаше да остане нито зло, нито измама, нито война, насилие или гнет. Задължение за всеки от нас е да се стреми да бъде истински и съвършен мюсюлманин и разяснявайки основите, тънкостите и красивия морал на исляма, да го разпространи по цял свят. Това се нарича правене на джихād.

Винаги се обръщайте с благи слова и с разбиране към хората, дори те да са от други религии! Това го заповядва Корāн-и керīm. Във фъкъхските книги [книгите по ислямско право] пише, че е грях да се ранява сърцето на немюсюлманин, наричайки го “кяфир, неверник”. Допълва се също, че мюсюлманин, постъпващ така, трябва да бъде наказан. Целта е да се говори на всеки за величието на ислямската религия. Този джихād е постижим само със благи думи, търпение, знание и вяра. Който иска да убеди някого в нещо, първо задължително самият той трябва да повярва в него. Мюсюлманинът никога не губи търпение и не се затруднява да говори това, в което вярва. Няма друга религия, която да е ясна и логична, колкото исляма. Човек, проумял същността на тази религия, може лесно да докаже пред всички, че тя е единствената правилна.

Не бива да се смятат всички друговерци за хора с лош нрав. Да, неверието (неприемането на исляма) е зло, и то навсякъде и във всяко време, защото неверието е грешен и вреден начин на живот, който води до бедствия в този и в отвъдния свят. Аллāху теāлā е пратил религията ислям, за да може хората да живеят като братя в спокойствие и комфорт на този свят и да избегнат безкрайните мъки в отвъдното. Неверниците (немюсюлманите) са нещастни хора, лишени от този път на щастието. Трябва да ги съжаляваме и да не ги раняваме. Харām е дори да ги одумваме. Дали човек е за Дженнета или Дженнема става ясно на последния му дъх. Във всички непроменени от хората небесни книги присъства вяра в Аллāху теāлā, Който е един. Аллāху теāлā в Корāн-и керīm призовава всички хора към правилния път. Обещава, че ще прости всички минали прегрешения на човека, който е намерил напътствието (станал е мюсюлманин). Друговерците са жалки хора, измамени от сатаната или от непознаващите исляма. Повечето са били подведени в процеса на търсене на

задоволството на Аллāху теāля. Ние с търпение, благи думи, разум и логика трябва да ги насочим по правилния път.

Преди да бъдат изопачени от хората, всички небесни религии, които известяват за съществуването и единството на Аллāху теāля, са били еднакви по отношение на основите на вярата. Трите големи религии от Мūsā (*алейхисселлām*) до пророка ни Мухаммед (*алейхисселлām*), а именно мўсевизмът [юдаизмът], йсевизмът [религията на Йсā (*алейхисселлām*)] и ислямът, са съобщили, че Аллāху теāля е един и че пейгамберите (пророците) (*алейхимуссалевāту веттеслīmāt*) са човешки същества като нас. Но евреите не повярвали в Йсā и Мухаммед (*алейхимусселлām*), а християните така и не успели да се спасят от идолопоклонничеството и помислили Йсā (*алейхисселлām*) за син на Аллāху теāля, въпреки че той е казал: “И аз съм човек като вас; не съм синът на Аллах.” Започнали да се кланят на три различни божества под имената Отец (Аллāху теāля), Син (Йсā (*алейхисселлām*)) и Светия Дух. Имало е и папи като Хонорий, които са осъзнали тази лъжа и се опитали да я коригират. Това грешно убеждение е било коригирано само от ислямската религия, която Аллāху теāля е разпространил посредством последния Си пророк Мухаммед Мустафā (*алейхиссаллāту весселлām*). Следователно никой не може да отрече факта, че ислямът е истинската религия, която е събрала в себе си истинските основи на тези три религии и която ги е изчистила от суеверията, вкарани в тях.

Феллоуъс (англичанин, приел исляма) казва: “Докато се е опитвал да коригира многобройните грешни убеждения в християнството, Мартин Лутер не е осъзнал, че Мухаммед (*алейхиссаллāту весселлām*) вече е поправил всички тези недостатъци чрез исляма точно 900 години преди него. Ето защо ислямът трябва да се приеме като зрял и напълно пречистен от суеверия вариант на назарянството [религията на Йсā (*алейхисселлām*)] и да се повярва, че Мухаммед (*алейхисселлām*) е последният пророк.”

**За никого не ще е вечно земното, среброто и златото,
същинското умение е в това да съживиш сърце рухнало.
Тя е наречена “преходна”, не спира, безспир се върти земята,
синът на Āдем (човекът) е като фенер и да изгасне му е участта.**